XX. évfolyam 30. szám Ára: 1 forint 1964. július 23

Pusztai Pál rajza

— Szobát csak idegeneknek adhatunk, kérem
— Akkor jó! Még egy órája sincs ugyanis, hogy megismerkedtünk!

Szerelem

– Hogy is hívnak?

Idegenforgalom

Aki nem tud törökül...

Ezerkilencszáztizenkettőben Germanus Gyula, a Keleti Akadémia tanára volt. Egyik növendéke: Latinovits Tibor, jómódú, bácskai gavallérgyerek, akit szülei a szép reményekkel kecsegtető konzuli pálya reményében adtak a Keleti Akadémiára, a szép reményekkel homlokegyenest ellentétben – bukásra állott török nyelvből. Latinovits minden tőle telhetőt elkövetett a katasztrófa megelőzésére. A vizsga előtt néhány nappal megjelent Germanus professzornál és egy finom velinpapiros-borítékot nyújtott át. A professzor felbontotta a borítékot, s Lukács László miniszterelnök, a hírhedt panamista levelét találta benne, aki, mint a reményekkel teljes Latinovits-ifjú atyjafia, elnézésre, kíméletre kérte benne Germanus Gyulát, mert – mint írta – pártfogoltjának élet-halál kérdése, hogy a vizsgája sikerüljön.

Germanust módfelett felháborította a miniszterelnök illetéktelen beavatkozása. Mérgesen ráförmedt a diákra:

– Sajnálom, kérem. Nálam vagy tud a hallgató, vagy nem. Ha nem tud, protezsálhatja énfelőlem akár a miniszterelnök úr őnagyméltósága is, én megbuktatom.

Latinovits elsápadt.

– Professzor úr – rebegte kétségbeesetten –, ugyanis én halálosan szerelmes vagyok. És az édesapám addig nem egyezik bele, hogy elvegyem a szívem választottját, míg le nem vizsgáztam... Hát ezért... ezért élet és halál kérdése számomra...

Erre az érvre Germanus Gyula szilárdsága kissé megrendült. Az elvi alapokról viszont semmiképpen nem akart letérni.

– Nézze, fiatalember – mondta rövid gondolkodás után –, adok magának egy sánszot. Itt van ez a török tankönyv. Kijelölök ebből néhány szöveget. Tanulja meg ezeknek a fordítását és tanulja meg a nyelvtani részét. Aztán jöjjön el a vizsgára – majd meglátjuk.

Az ifjú Latinovits hálálkodva távozott és néhány nap múlva sugárzó arccal jelent meg a vizsgán. Germanus oda nyújtotta neki a kijelölt szöveget, s a jelölt csak úgy fújta a fordítást és a szintaxist. A kevéske-kis anyagot a nemes ügy érdekében valóban gondosan bevágta.

Olyan jól felelt, hogy a vizsgabizottság egyik tagja kíváncsi lett a kiváló készültségű diák további produkcióira.

– Én még arra kérném a hallgató urat – javasolta Germanus professzornak –, hogy mivel a latinbetűs török szöveget ilyen hibátlanul lefordította, most írja fel ugyanezt diktálás után török betűkkel a táblára.

Latinovits ezúttal falfehér lett. Rámeredt Germanusra, s észre sem véve annak biztató, bátorító kacsintását, kibotorkált a táblához. Remegő kézzel nyúlt a kréta után, s ahogy Germanus az első mondatot feldiktálta, már ki is esett a kréta az ujjai közül.

– Írja, írja, írja – nógatta erélyesen Germanus, de Latinovits Tibor összeomlott:

– Professzor úr – nyögte elcsukolva –, professzor úr, én egy betűt sem tudok törökül leírni.

– Akkor ön megbukott – csattant fel dühösen Germanus, aztán elkeseredetten nézte, amint a diák kitámolygott a teremből.

Vizsga után Latinovits a folyosón várta a professzort.

– Miért tetszett megbuktatni? – kérdezte tragikus hangon. – Most mi lesz énvelem?

– Fiatalember – válaszolt Germanus Gyula keményen –, maga megérdemli a sorsát. A vizsgabizottságban rajtam kívül senki egy szót sem tudott törökül. Senki nem látott még egy török betűt sem. A szemem majd kigúvadt, annyira kacsintgattam magának, hogy írja, írja, írja, írjon, firkáljon akármilyen krix-kraxot, mindegy... De maga oda se figyelt, teljesen elvesztette a fejét. Ezért buktattam meg. Mert ha valaki ilyen nagy szamár, akkor, véleményem szerint, ne nősüljön!

Békés István
anekdotáskönyvéből

Csalogató

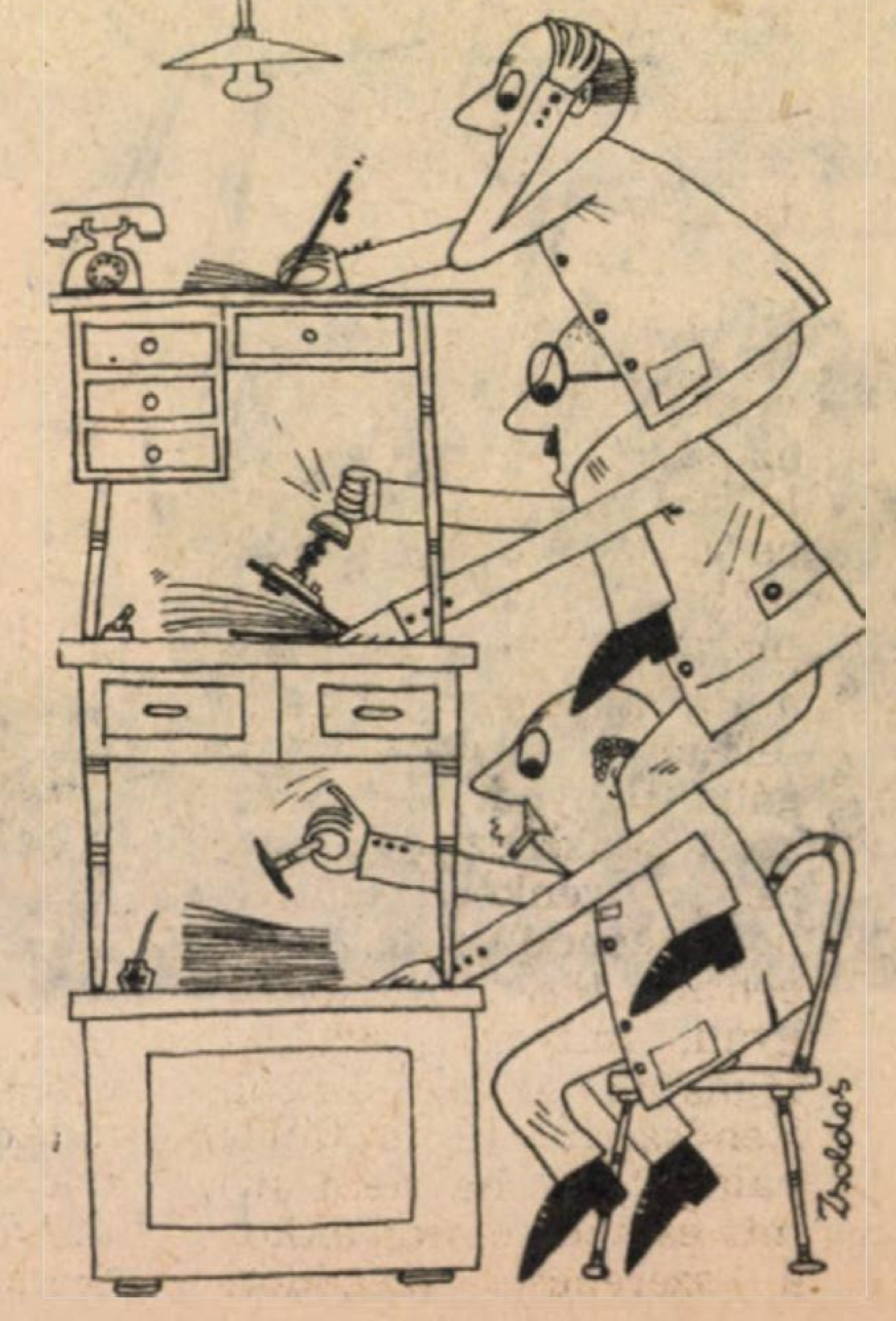

Őszinte atya

– Apuka, gyere már haza!
– Könnyű azt mondani, kisfiam...

Kicsi az irodahelyiség

AUTÓBVSZI aesopusi mese

— „Szép hölgy, ott az ajtó mellett
küldje a forintot, melyet
félórája
nyújt csak...
Továbbítom — adja ide,
mert így nem lesz jegye, mire
vége van az
útnak!

Ön uram, ott a perronon
ne remélje, hogy eloson.
Jegye nincs és
bliccent?
Mért pont az utcára bámul?
A kalauznő ott hátul
jegyet árul
itt bent...!" —

Nevet a sok utas, mivel
nagy segítség, amit művel
a fiatal
férfi...
De most hirtelen egy ellen-
őr támad az ifjú ellen
s az ő jegyét
kérdi.

...Ajtó nyilik, ifjúnk lelép
mint a villám. Ámde elébb
visszakiált:
— „Mit nem?
Azt hiszi, hogy társadalmi
munkát fogok felvállalni
maguk helyett
Ingyen?"

Bedő István

Goldwater Beatles-jelmezben

(Herblock rajza a „New York Herald Tribune"-ból)

– Ne idegenkedjék tőle, szenátor! Ez is jelenthet egy pár szavazatot...

TÖRTÉNELEMÓRA

Annak idején egy osztályba jártam Somorjaival, aki arról volt híres, hogy mindig megérezte: melyik órán lesz feleltetés, pontosabban, hogy mikor akarják őt feleltetni. De ha megkérdeztem tőle, hogy velem kapcsolatban mit érez, kihívnak-e a táblához, sohasem válaszolt. Titokzatos hallgatásba burkolódzott, mint aki tud valamit, de nem szabad elárulnia. Sokszor megpróbálkoztam a vesztegetéssel, odaadtam az uzsonnámat, felajánlottam a borotvapengés ceruzahegyezőmet, de hiába, Somorjai néma maradt, mint a sír.

Ha megérezte, hogy feleltetés lesz, akkor magába mélyedt és nem szólt senkihez egy szót sem. Ilyenkor tudtuk, hogy gondolkozik, koncentrál, töri a fejét, hogyan, milyen ürüggyel lóghatna el az óráról. Rendszerint ki is talált valamit, de ha nem jutott eszébe semmi, akkor a szerencse szegődött melléje. A tanárok mindig őrá bízták a hirdetményeket, őt hívták, ha a szertárban volt valami rendezni való, vagy ha a tanáriban kellett valami segítség. Különösen a történelemóráktól félt, mert — véleménye szerint — Cérna, a történelemtanár pikkelt rá. S ebben volt is valami, mert Somorjai, bár nem volt buta gyerek, képtelen volt megjegyezni egyetlenegy évszámot is, és a különböző évszázadokat pillanatok alatt bámulatos ügyességgel keverte össze. Éppen ezért, amikor csak tehette, ellógott a történelemórákról, Hol azért, mert valamit ki kellett hirdetni az osztályokban, hol azért, mert névtáblákat kellett írni a tanáriban. Mi irigyeltük, s arra gondoltunk: milyen ügyes fiú ez a Somorjai, már megint tudta, mikor kell lógni...

Az érettségi után eltűnt a szemem elől, és csak annyit hallottam róla, hogy dolgozik: jó állása és szép fizetése van. Negyvenkilencben megtudtam, hogy Somorjai elhagyta az országot, és a történelemórán, amely akkor kezdődött, már nem vett részt. Azt hiszem, valamelyik külföldi természettudományi szertárban törülgette a port, vidáman, fütyörészve, amíg mi dolgoztunk, tanultunk, és feleltünk... Akkoriban egy nagyon szigorú történelemtanárunk volt, aki állandóan feleltetett minket, és hiába próbáltunk elbújni az előttünk ülő hátamögött...

Somorjai 1949-től hiányzott a történelemórákról, bizonyára sürgősen ki kellett hirdetnie valamit Bécsben, Párizsban és Stockholmban. Ezekben a nehéz időkben, ha valaki kereste őt, kórusban zúgta az osztály:

— Nincs itt! Címkéket ragaszt Genfben, a tanáriban...

Vagy:

— Lehívták New Yorkba, az orvosiba...

Nemrégiben azonban jelentkezett. Legnagyobb meglepetésünkre nyílt az ajtó és Somorjai, elegánsan, bőröndökkel a kezében, besurrant az osztályba, és mintha mi sem történt volna, leült mellém:

— Szevasz — suttogta. — Mi újság?

— Semmi...

— Jól vagytok?

— Jól... És te?

— Én is.

— Feleltetés?

— Nincs... Új anyagot tanulunk...

— Akkor jó — mondta Somorjai, és nagy sóhajjal hátradőlt a padban.

A szünetben mindnyáján kaptunk tőle egy-egy golyóstollat.

Mikes György

Tehetségtelen béka

Szenvedélyes dohányos

– Egy kis tüzet lenne szíves . . .

LEVÉL egy új módszertől

Tisztelt Uram!

Alig néhány héttel ezelőtt elítélő véleményt közöltünk az ön emberi magatartásáról és a vállalatánál folytatott helytelen tevékenységéről. Apró-cseprő, de mégis zavaró hibákról volt szó s mi jóhiszeműen arra gondoltunk, hogy bírálatunkkal elősegítjük azok megjavítását. Nem is csalódtunk önben! Postafordultával levelet írt nekünk: elismerte a bírálat jogosságát és köszönetet mondott azért, hogy építő bírálatunkkal lehetővé tettük — idézem — a hibák kiküszöbölését és a vállalati munka megjavítását. Elárulhatom, magunk között dicsértük önt korrekt válaszáért és követendő példaként állítottuk munkatársaink elé. Íme, így kell *viszonyulni* a bírálathoz minden derék hazafinak!

És továbbra sem csalódtunk önben! Másnap ugyanis ötször olyan hosszú levelet hozott a posta, mint amilyen terjedelmes az ön levele volt, és ebben mirólunk mindenféle, nyomdafestéket nem tűrő kifejezés állott. Szívesen idéznénk a levélből e hasábokon, de — sajnálatunkra — ettől el kell tekintenünk, mert semmiképp sem szeretnénk illetlenséget elkövetni. A legnagyobb készséggel idézzük viszont azokat a megállapításokat és dicsérő jelzőket, amelyek önről szóltak: kiváló ember, tehetséges vezető, mentes minden emberi gyarlóságtól, beosztottjainak atyja, idősebbeknek édes gyermeke, megértő barát, szerető férj és így tovább, a magasztaló jelzők legszélső határáig.

Megrendülten olvastuk a levelet, amelynek egyetlen szépséghibájaként, csak az aláírás hiányát tudtuk felróni. Na és azt, hogy a két levél, — vagyis az ön által cégjelzéses papíron aláírt önbírálat és a cégjelzés nélküli névtelen levél — kísértetiesen hasonlít egymáshoz.

És akkor, égi sugallattól vezérelve, felkértünk egy derék írásszakértőt, hogy adjon tudományos elemzést a két levélről. Miután ez annak rendje és módja szerint megtörtént, alkalmam nyílik most a szakvéleményből az alábbi néhány sort ön elé tárni:

„A két kérdéses gépírást összehasonlítottam és megállapítottam, hogy az egyik írásban

a -b- betű kissé megemelt;

az -n- és -m- betűk jobboldali fenék-vonala teljesen lekopott;

a -g- betű felső oválisának alsó baloldalán szöges horpadás van.

Mivel a másik írásban a fenti eltérések ugyan úgy megtalálhatók, bizonyos, hogy a két gépírás ugyanazon az írógépen készült.”

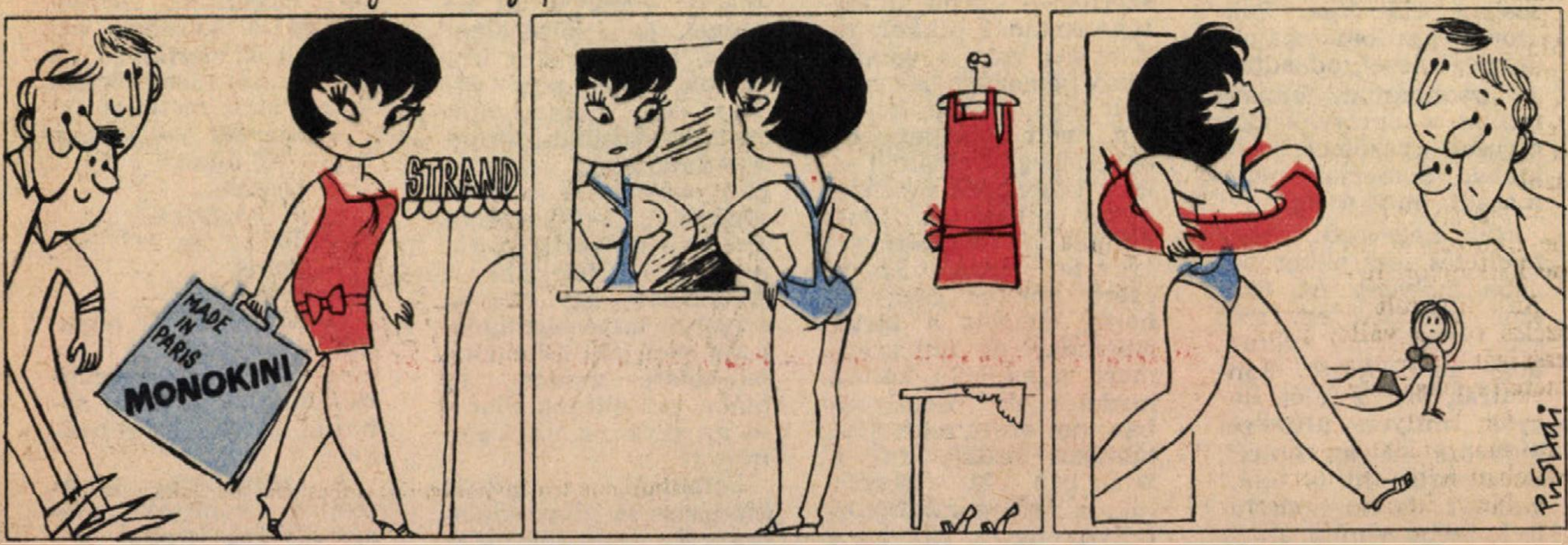
Engedje meg, hogy szerény következtetésemet néhány mondatban kifejezhessem. Előbb le kellett nyelnie a mérgét és megírt egy önkritikus választ. Utána bosszankodott, s hogy kiadja a mérgét, megírt egy névtelen levelet. Képzelem, milyen nyugtalanul hánykolódott éjszaka az ágyán, s nem jött álom a szemére, amíg nem írta meg a második levelét olyan szívhez szólóan rólunk, és nemes szívének oly kedvesen önmagáról.

Hogy is mondja az Írás?! Add meg az istennek, ami az istené és a császárnak, ami a császáré! De legalább ne ugyanazon az írógépen . . .

Földes György

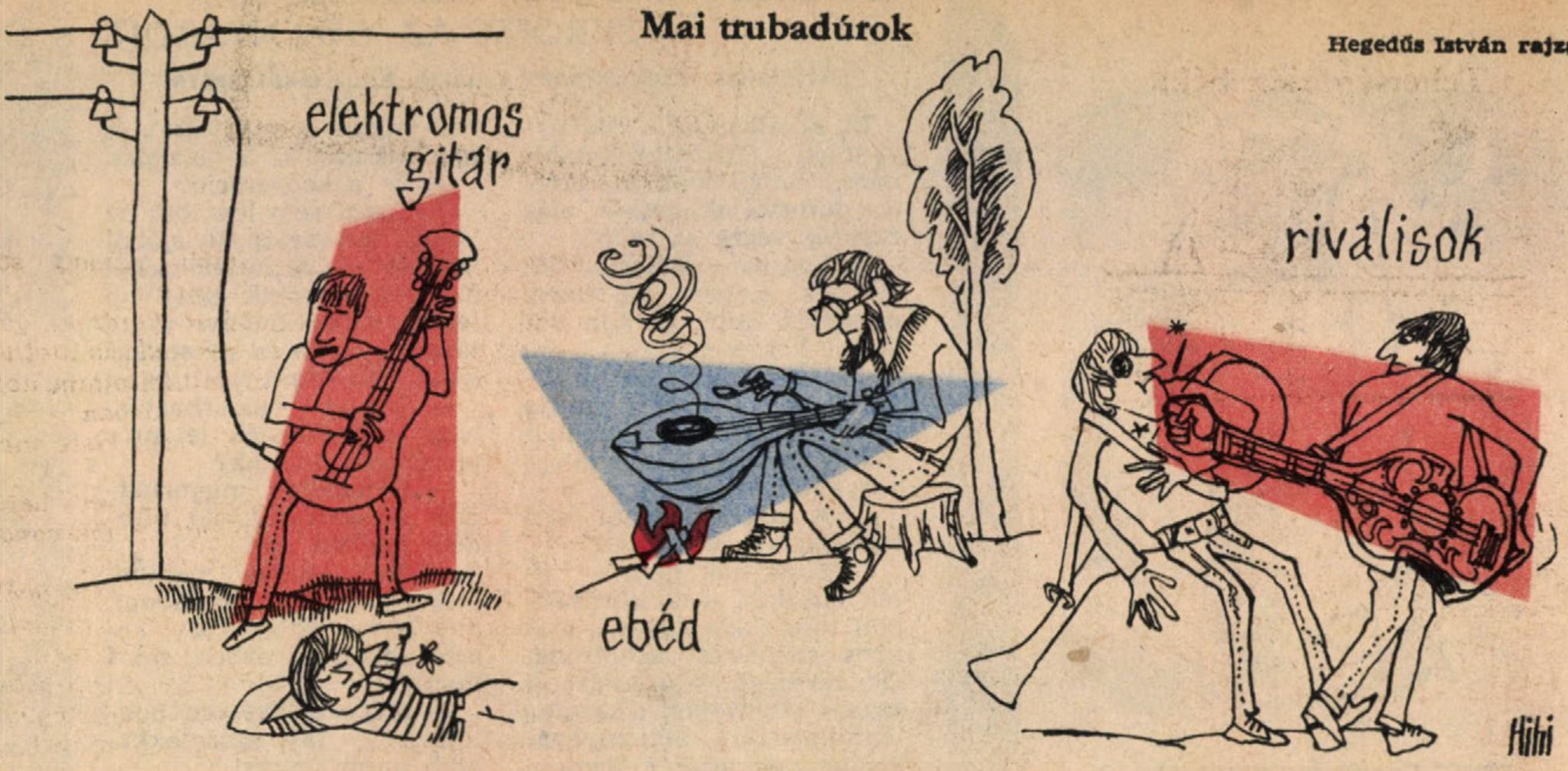
Jucika bemutatja az új fürdőruha divatot

Pusztai Pál rajza

Mai trubadúrok

Hegedűs István rajza

Nem vett észre!

A vendéglőben, mialatt a levesemet kanalaztam, megpillantottam a főosztályvezetőmet. A hatodik asztalnál ült egy nővel, aki nyilván a felesége lehetett. Azért a felesége — gondoltam —, mert szótlanul ültek egymás mellett.

Én félig felemelkedtem a székről és meghajoltam a főnököm felé. Nem vette észre a köszönésemet. No, nem baj, majd megismétlem... Pár perc múlva, amikor úgy láttam, hogy asztalom irányába néz, megint köszöntem. Most se vette észre. Kellemetlen, boszszankodtam, mert attól féltem, hogy megpillant és azt hiszi, hogy nem akarok köszönni. Elvégre én csak egyszerű beosztott vagyok, ő pedig főosztályvezető. És a főnököt illik üdvözölni...

Megint próbálkoztam, ismét eredménytelenül. Mögötte fiatal pár ült. Már előbb észrevettem, hogy a férfi dühösen tekint a távolból rám. Most feláll, odajön az asztalomhoz és ingerülten így szól:

— Figyelmeztetem, hogy ne fixírozza a hölgyet és ne hajlongjon feléje!

Az ingerült férfinak széles volt a vála, a magasságát 182–184 centiméterre taksáltam.

— De kérem — próbáltam magyarázatot adni, ő azonban félbeszakított:

— Ne kérjen, mert könnyen kaphat egyet! Velem könnyen megjárhatja! — Ezzel sarkon fordult és visszament a helyére.

Mit csináljak? — töprengtem. — Ha nem köszönök, a főosztályvezetőt bántom meg, ha viszont megint igyekszem elcsípni a tekintetét, akkor esetleg ettől a nagy darab embertől kapok egy pofont.

Elmélyülve láttam neki a csemege sertéskaraj elfogyasztásának, és amikor feltekintettem, örömmel vettem észre, hogy a fiatal pár kifelé indul. A nő feltűnően kacéran öltözött, szép nő volt. Ezt valóban félteni kell. Asztalukhoz most magányos nő ült le. Ismét eljött a pillanat, amikor azt hittem, na most észre fogja venni főosztályvezetőm a meghajlásomat. De nem ő, hanem az újonnan érkezett nő vette észre és kedvesen visszamosolygott. Úgy látszik, megtetszettem neki.

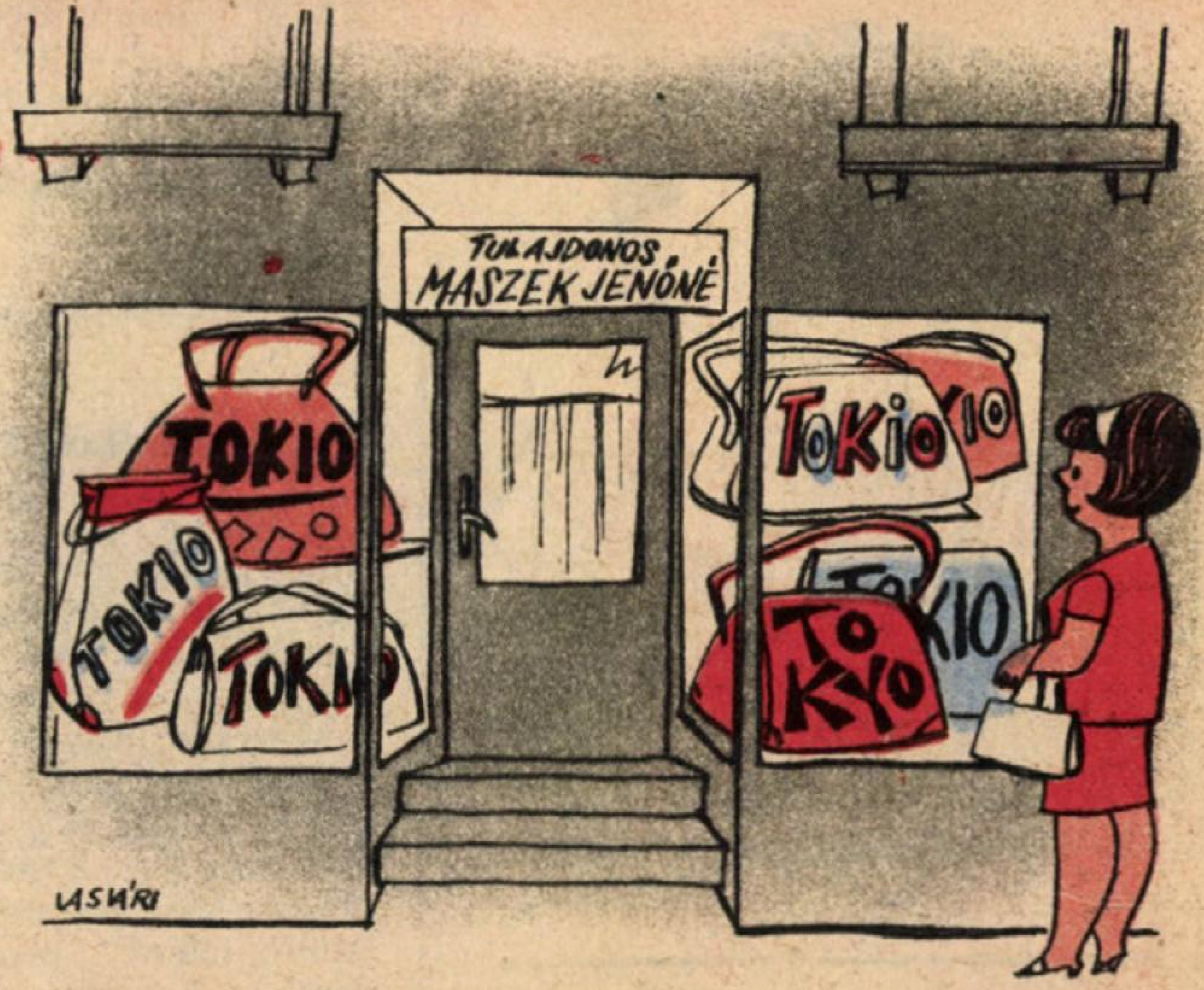
Újabb két eredménytelen próbálkozás után fizettem és eltávoztam.

Másnap találkoztam Kelemennel, barátommal, aki most vidéki részlegünkben dolgozik. Szemrehányó hangon mondta:

— Nem érdemled meg, hogy szóbaálljak veled. Tegnap tízszer is odaköszöntem az Aranypulykában az asztalodhoz, de hiába erőlködtem, sehogy se akartál észrevenni...

Palásti László

Felkészülés az olimpiára

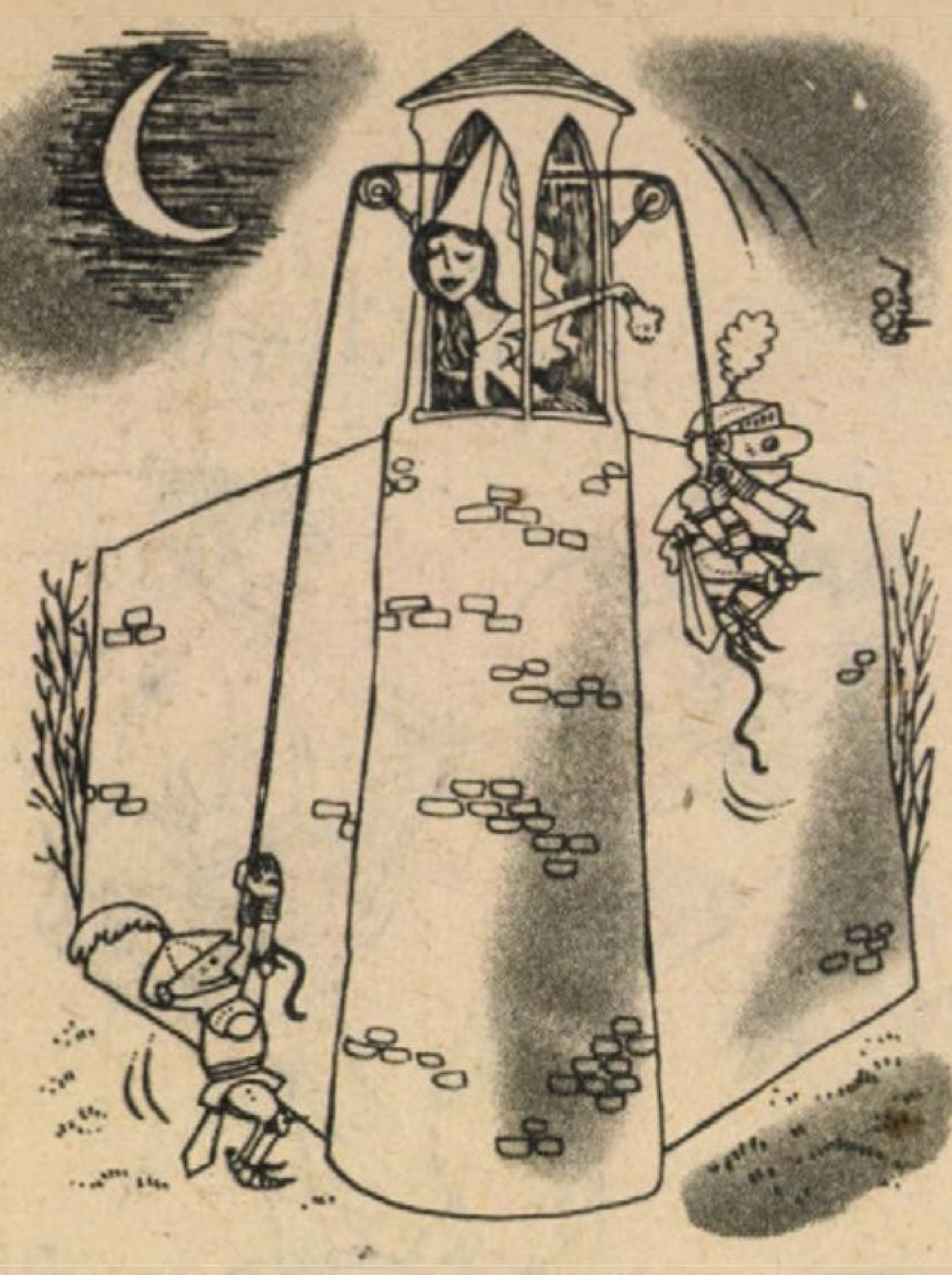

Mai népmese

— Hálából minden kívánságodat teljesítem, de lakást szerezni nem tudok...

Női hűség

Töprengés

– Fiatal vagyok, vagy dilettáns?

Abszolut önző

FELKÉSZÜLT AZ IPAR: TÖBB LESZ MÁR A SKROFEC AZ IDÉN NYÁRON!

(Általános minta-riport a hazai hiánycikkfrontról)

Ez alkalommal a cégényvendeki Skroxitex-kombinátba látogattunk el, hogy megtudakoljuk, lesz-e elég skrofec végre az idén?

Geisenthal Bulcsu főmérnök elvtárs, az üzem népszerű Zsiga bácsija válaszol kérdéseinkre.

— Végre teljes kapacitással dolgozunk — mondja — beállítottuk a Dániából tavaly érkezett karbonátsavas gyökmarókat is.

— A nyersanyaggal sem lesz baj? — kérdezzük.

— Most már nem — feleli büszkén. — A környékbeli téeszekkel ugyanis előnyös szerződést kötöttünk. Ők termelik számunkra a szagos buznyákot, a skrofec legfontosabb alapanyagát és így sokszázezer devizaforintot takarítunk meg!

— Hogy sikerült ezt megszervezni?

— Üzemünk egyik mérnöke kétéltű kombájnokat tervezett a téeszek számára, amelyek negatív szögben vágják a buznyákot, és így kifizetődik a termelés.

— És a kooperáció?

— Azzal sem lesz baj az idén! A sarjúpozdorjából készült hitrátlemezeket most a hozzánk közelebb fekvő rábacékmányi törpe vízmű gyártja és így sokkal könnyebb lesz a szállítás is!

— Szóval megírhatjuk, hogy a problémák jelentős részét megoldották?

— Nyugodtan megírhatják! A skrofec körül minden rendben lesz!

— Meg tudná nekünk még végezetül mondani, mennyivel több skrofec készül ebben az évben, mint tavaly?

— Hogyne! Egészen pontosan!... 157 százalékkal több, mint tavaly!

— És mennyi skrofec kell a lakosság szükségleteinek teljes kielégítésére?

— Százötvenhét százalékkal több, mint amennyi lesz!

Soós András

Ezt olvastuk

Nyilatkozat

A Rádió és Televízió Újság a „Ritmus és melódia" című televíziós műsorszám szereplői között felsorolja Als Gäste-t is.

A neves művész felhatalmazott bennünket annak közlésére, hogy ő nem élő személy, hanem két német szó, és magyarul annyit jelent: „mint vendégek". Egyben elnézést kér: ez a sajnálatos körülmény akadályozta meg a fellépésben is.

Rejtélyes rejtvény

A Füles legutóbbi számában találkoztunk azzal a kérdéssel, hogy átlag hány kilométert tesz meg havonként tengelyen egy-egy mozgópostás!

Mivel sejtelmünk sem volt a helyes feleletről, hátralapoztunk, oda, ahol a gyengébbek részére közlik a választ. E szerint: „Körülbelül 5000 kilométert. Ő az egyik olyan dolgozó itt, aki 35 év alatt körülutazhatta volna a Földet."

Tekintve, hogy az Egyenlítő hossza körülbelül 40 ezer kilométer, mozgópostásunknak körülbelül nyolc hónap is elegendő lenne Földünk körülutazásához. Persze, megteheti ezt az utat 35 esztendő alatt is, havi ötezer kilométeres teljesítménnyel. Csak akkor nagyon cikk-cakkosan kell közlekednie.

Ki mit nem tud?

Az Élet és Tudomány svájci útilevelében olvastuk, hogy a zürichi „City" a *Limnat* folyó partjait szegélyezi, és Tell Vilmos hegyipásztorainak népe annakidején pocsékká verte *Gessner* osztrák seregét. Azt tudni, hogy a Zürichet átszelő folyónak tulajdonképpen Limmat és nem Limnat a neve, olyan alapvető földrajzi ismereteket igényel, melyekkel nem mindenki rendelkezik. De, hogy az a gonosz Gessner inkább Gessler volt, azzal ma már fiataljaink legzsengébbjei is tisztában vannak, hála a televízió Tell Vilmos sorozatának. Rajtuk kívül jól tudják ezt egyébként a felnőttebbek is, akik az ördög úgynevezett bibliájának szorgalmas forgatása során gyakran találkoznak nemcsak a tökfilkóval, de Gessler Rudolffal is, amikor az piros felsőként avatkozik bele néha igen hathatósan elkeseredett ultierőpróbák kialakulásába.

Abszolút győzelem

Az Esti Hírlapban olvastuk, hogy kiváló öttusázónk a párbajtőrözők küzdelmének négyes döntőjében mind a négy ellenfelét legyőzve nyerte a versenyt. Önmagunk legyőzése, kivált erkölcsi kérdésekben lelki emelkedettségre valló, dicséretes teljesítmény. A vívósportban azonban vajmi sovány előnnyel jár.

Lehet választani

A Heves megyei Népújságban olvastuk: „Vasárnapra 8–10 üveg, hétköznapokra e mennyiség felét töltik meg citrom- és narancsízű hűsítővel a Heves megyei Szeszipari Vállalat egri szikvízüzemében."

E meglepően kis mennyiségnek három magyarázata lehet:

1. A szóbanforgó szikvízüzem – meglepően pici üzem.
2. Heves megyében meglepően csekély a szükséglet a citrom- és narancsízű hűsítők terén.
3. A hír szerzője meglepően sok nagyságrenddel tévedett.

Dr. Árgus

Vám

Előzmények: Kis Lajos, hazánkfia, látogató útlevéllel és a velejáró öt dolláros összeggel, ötheti távollét után, hatalmas, telt bőröndökkel és pompás sportkocsival tér haza. Monológja a vámnál játszódik le.

— Nem, kérem, nem hoztam én semmi vámolni való holmit. Öt dollárral mentem ki, azt osztottam be magamnak, ugyanis, büszkeségből, nem fogadtam el a rokonoktól semmit!... Hogy ebben a kofferben mi van? Nem is tudom pontosan. Szenynyes alsónemű és... Kérem, kinyitom, tessék!... Hogy ebben háromszáz óra van! Nahát, erről igazán nem tudtam! De most már emlékszem. A biscayai öbölnél történt. A váróteremben ültem, a lábam mellett a bőröndjeim és mielőtt elszunyókáltam, megfigyeltem, a szomszédomnak egy pontosan ugyanilyen kofferja volt. Úgy látszik, befutott a vonatja, gyorsan felemelte a koffert — ezek szerint az enyémmel cserélhette el — és felszállt a vonatra. Gondolom, óraügynök lehetett az ipse, nagyot nézhetett, amikor kinyitotta a bőröndjét és az órák helyett... hehe... Persze, nekem is vannak veszteségeim, az én eltűnt bőröndömben egy megkezdett és egy ép májkonzerv volt, egy régi golyóstoll és egy használt alsónemű. Ki se nyitottam azóta ezt a koffert, legalább most ezekből az órákból pótolhatom a káromat!

— Ez a perzsa bunda és ez a sztereó magnó? Igen, igen, emlékszem már, Utrechtben történt. Nyugaton mindennapos a rablótámadás. Én éppen egy parkban üldögéltem, színes szökőkút csobbanásait hallgattam, amikor egy vadul robogó autó rohant át a parkon, tele álarcos alakokkal és az autóból a lábam elé esett egy zsákocska. Kibontom, — tele bankókkal! Nyomban bevittem a rendőrségre, de ott azt mondták, nem érnek most rá ezzel foglalkozni, mert minden energiájukat leköti az egyre szes fürdőruha elleni harc, majd jöjjek vissza egy kedvezőbb időpontban. Nekem azonban másnap lejárt a vízumom, így ezt a pár csekélységet gyorsan megvásároltam. Úgyhogy ezek a tárgyak tulajdonképpen nem is az enyémek, csak letétben vannak nálam, amint jelentkezik az utrechti rendőrség, rögtön visszaadom nekik.

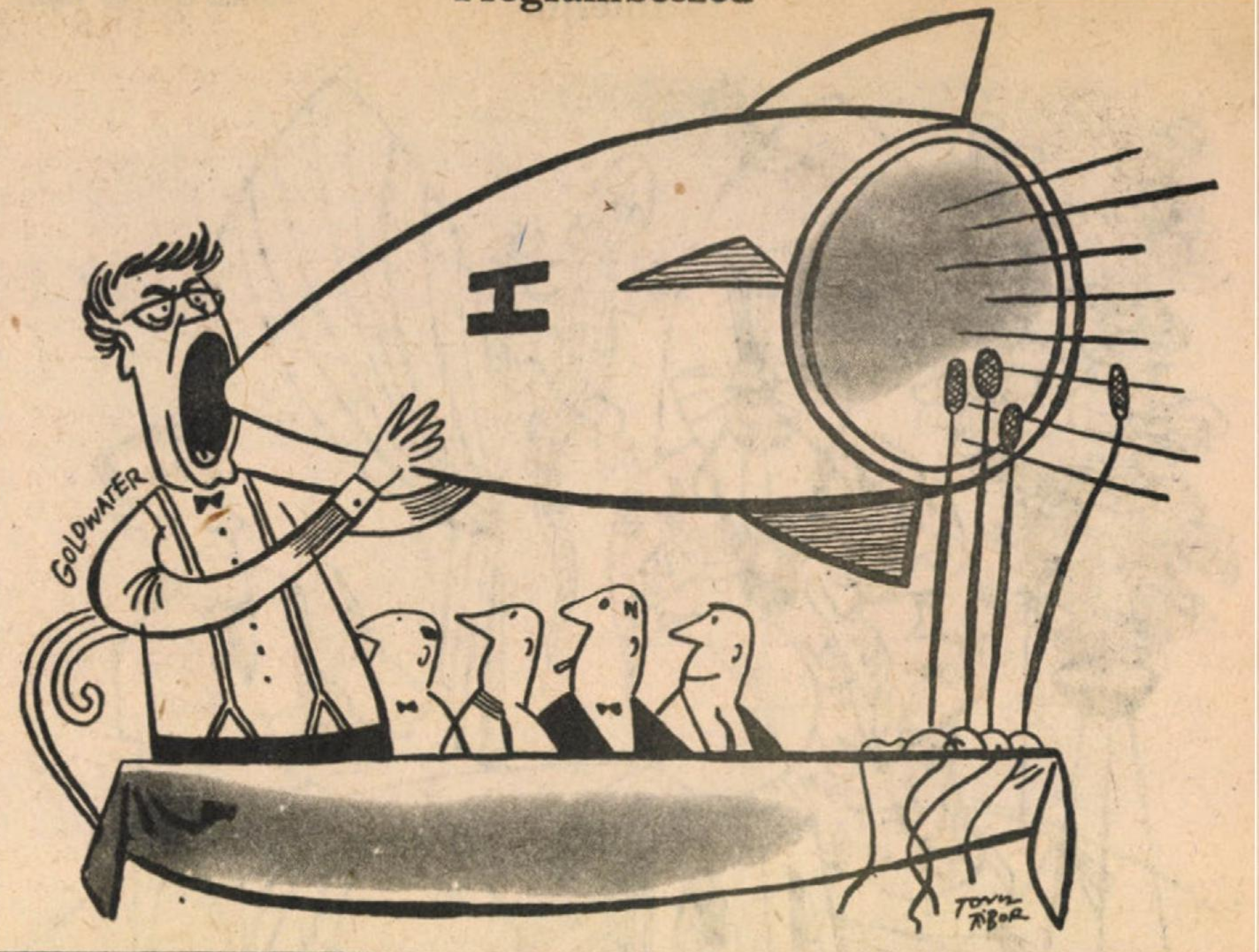
— Ja ez? Ez a Sunbeam sportkocsi, amivel jöttem? Igen, ennek is története van. Határozottan van storyja, de az embert annyi élmény éri külföldön, nem tud minden egyes apróságra visszaemlékezni. Megvan, azért erre emlékszem, hogyan jutottam hozzá. Malmőben történt. Megyek az utcán, nézem a sirályok etetését, amikor fék csikordul mellettem és egy úr száll ki ebből a kocsiból .Ahogy svéd nyelvű előadásából kivettem, éppen most tudta meg, hogy egyetlen lánya megmenekült egy repülő-katasztrófából és megfogadta: a szerencsés megmenekülés örömére, az első járókelőnek adja a kocsiját! Én persze szabadkoztam, hivatkoztam arra, hogy nálunk magas a vám az autókra, de az apa, átkulcsolva térdeimet, könnyekkel a szemében megnyugtatott, hogy, ha ezt a történetet elmesélem, nincs az a kényszívű pénzügyőr, aki ne hatódna meg ettől és ne engedné el a vámot. Hiszen ez voltaképpen nem is kocsi, ez egy kegytárgy, egy fogadalom jelképe és kegytárgyra ugyebár nincsen vám.

— Mindent becsületesen bevallottam, sőt, az általam kivitt öt dollárból — jó beosztással — még maradt harminc centem is... Merre válthatom be forintra?...

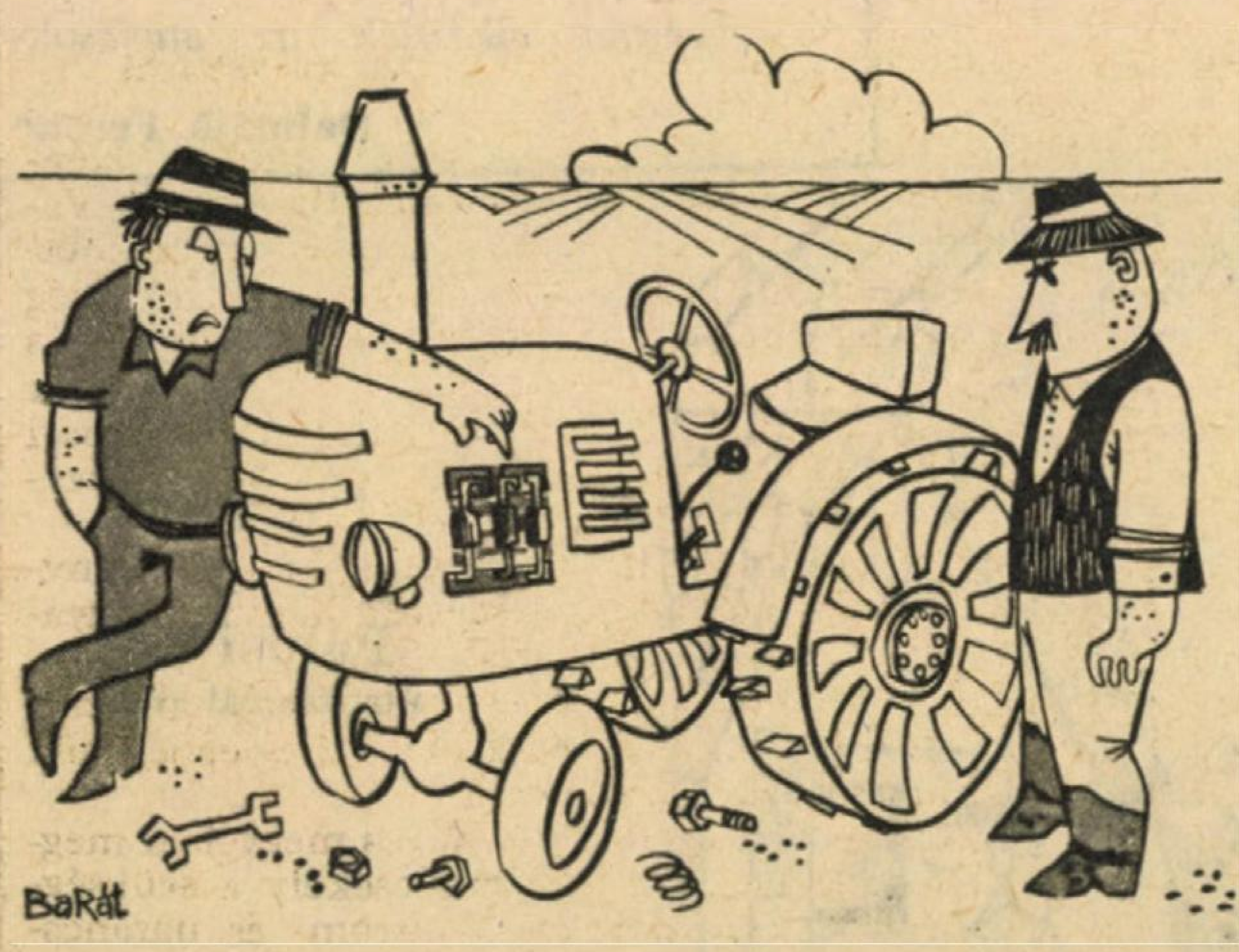
Tardos Péter

Programbeszéd

Toncz Tibor rajza

Csoda-gép

– Nem indul meg, az igaz, de ha itt megpiszkálom, hangosan szidja a gépállomást.

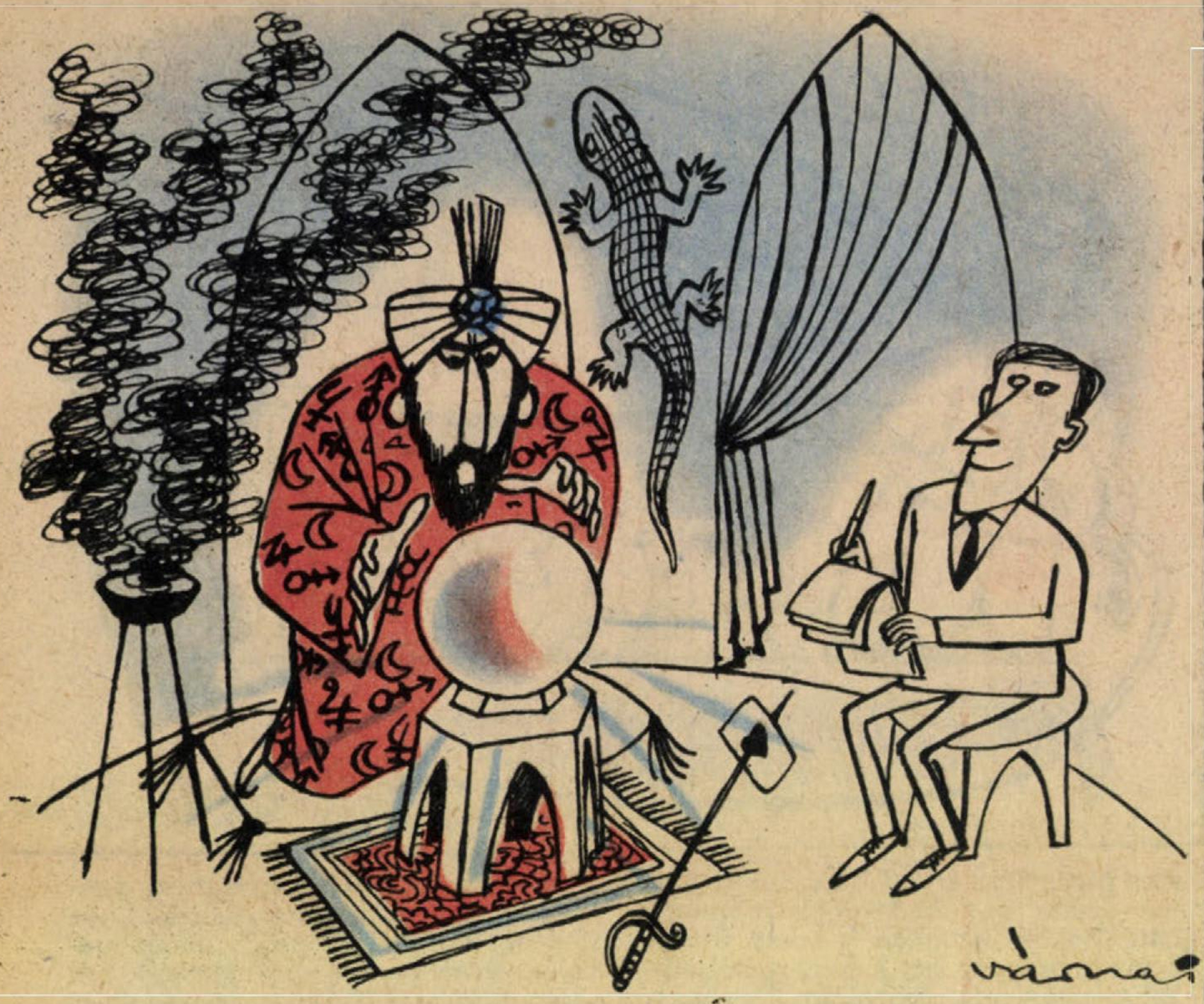
A kereskedelem fejlődése

Önkiszolgáló régiségbolt

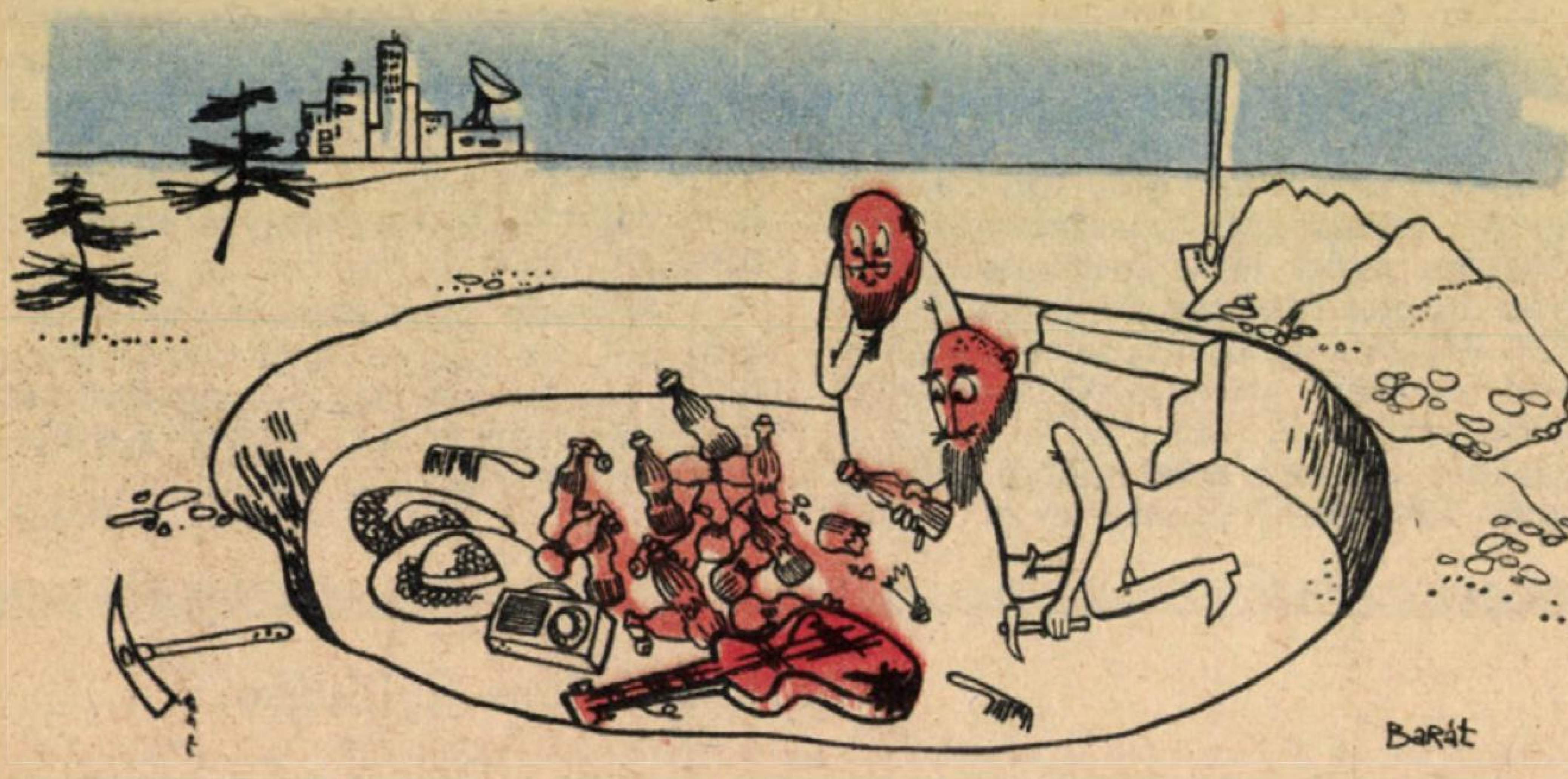
Interjú

Várnai György rajza

– Hatalmas szállodákat látok és reprezentatív szórakozóhelyeket...

2500-ban

– Itt valamikor egy ifjúsági építőtábor lehetett...

Irka-firka

Hírül adta a sajtó, hogy Dublinben elfogtak egy öt- és egy hatéves bankrablót.

Maholnap ideje lesz forgalomba hozni Nyugaton golyóálló partedliket...

*

Két egyetemi hallgatónő beszélget a vizsgáztató professzor szobája előtt a folyosón:

– Készültél a kollokviumra?

– Hát nem látod, hogy a legszűkebb pulóveremet vettem fel?!

*

Örömmel értesültem, hogy az amerikai kormány elrendelte, hogy 1965-től minden cigarettacsomagra írják rá: „A dohányzás az egészségre veszélyes!"

Kíváncsi vagyok, az atombombákra mikor fogják ráírni, hogy veszélyesek az egészségre?!

*

Írják a lapok, hogy pincemúzeumot rendeznek be a nyáron a tokaji hegy egyik 34 méter hosszú, régi pincéjében.

Elképzelem az egyes tárlók anyagát:

„Alkoholizmus a reformkorban."

„Részegek a kiegyezés után."

„A delirium tremens és az első világháború."

A párizsi metrótársaság visszautasította egy nőszervezet azon kívánságát, hogy az illem és a jó modor nevében tiltsák meg a csókolózást a metrón. Az igazgatóság válasza szerint a földalatti ezzel sokat vesztene vonzereiéből.

Az igazgatóság álláspontjával nem vitatkozom, de talán volna egy megoldás, ami a másik felet is kielégíti; a jól bevált „Nem dohányzó" vasúti kocsik mintájára vezessék be a „Nem csókolózó" földalatti kocsikat!

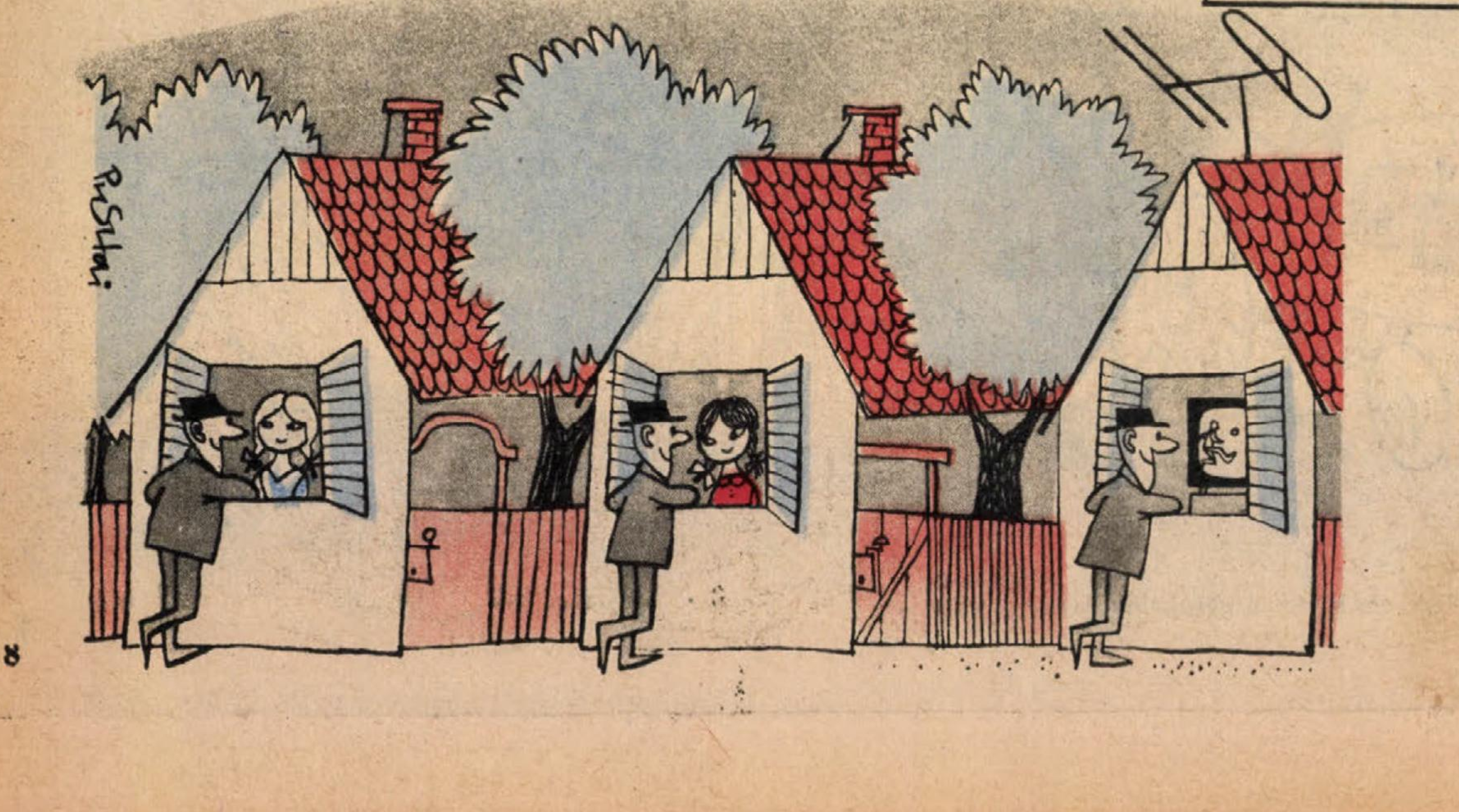
Találós kérdés:

– Miben hasonlít az építőipar a válogatott csatársorához?

– ??

– Szintén elkésnek az átadásokkal...

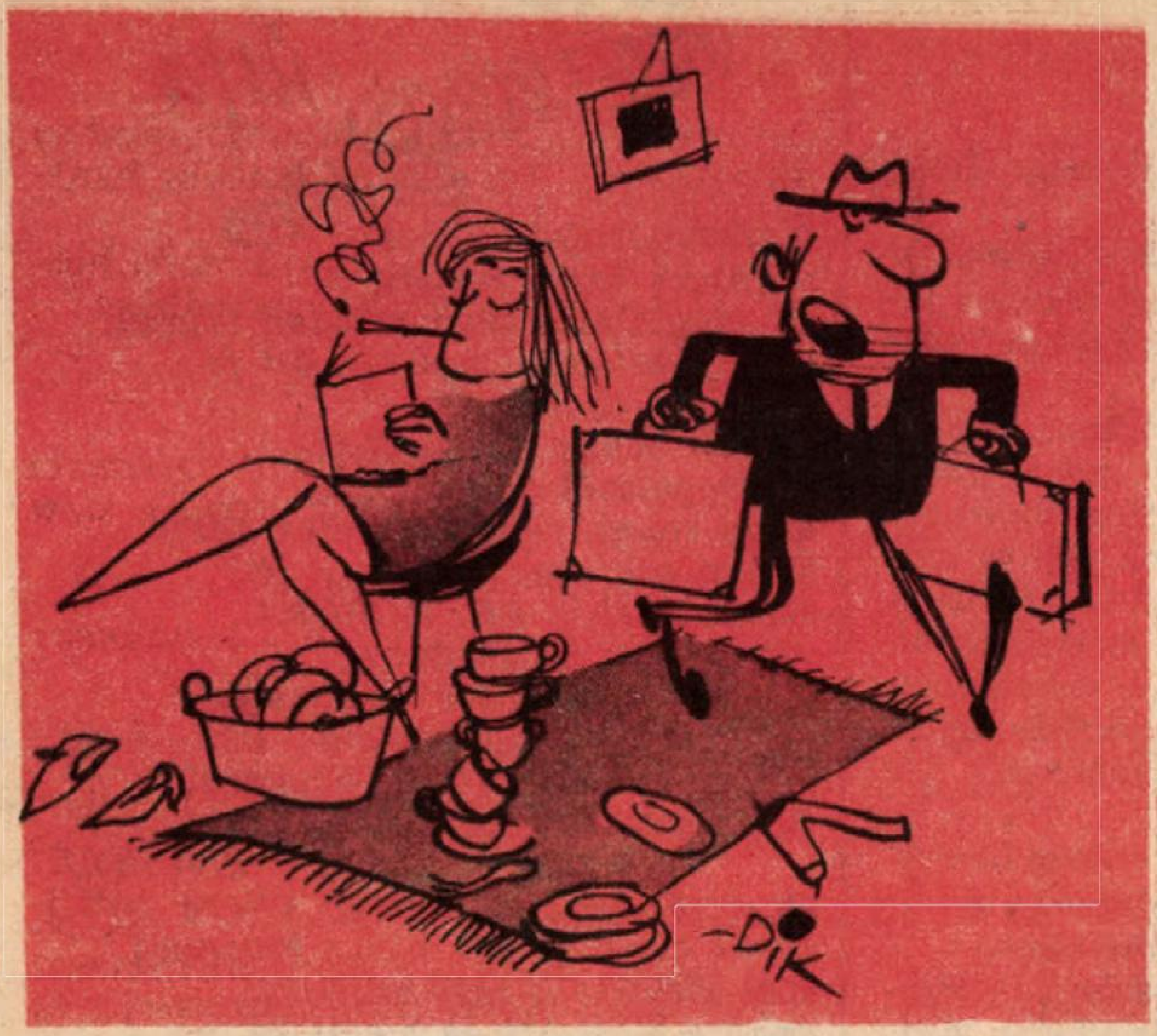
Dalmáth Ferenc

Falusi este

Pusztai Pál rajza

Mai történet

– Visszamegyek az anyádhoz!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Hétforintos fagylalt

Kedves Ludas! Múlt este betértem a Dunakorzó kávéház teraszára és fagylaltot fogyasztottam. „Hét forint" – jelentette a pincér a fizetésnél. Kissé elcsodálkoztam, hiszen a szomszédságban levő európai hírű Vörösmarty cukrászdában öt forint a fagylalt, és ugyanennyit számolnak az ugyancsak luxushelynek számító Dunában is. Kérésemre megjelent az üzletvezető – rendkívül udvarias fiatal ember –, és előadta:

– A fagylalt ára valóban öt forint, de a különböző pótdíjak az összeget hét forintra emelik.

– Például?

– Piskótát is adunk a fagylalthoz.

– Nem kértem. Ott is hagytam.

– Ez hozzátartozik, speciális fagylalt piskótával. Azonkívül zenedíj is jár.

– Hol a zene? Egyáltalán nem hallatszik.

– Benn van a kávéházban. A terasz szélén tetszik ülni, ide nem hallatszik.

Túlzottnak tartom, hogy egy adag fagylaltért hét forintot fizessen az is, aki a zenét sem, és a kéretlen piskótát sem „élvezi".

S. N.

Bontják a régi Józsefvárost

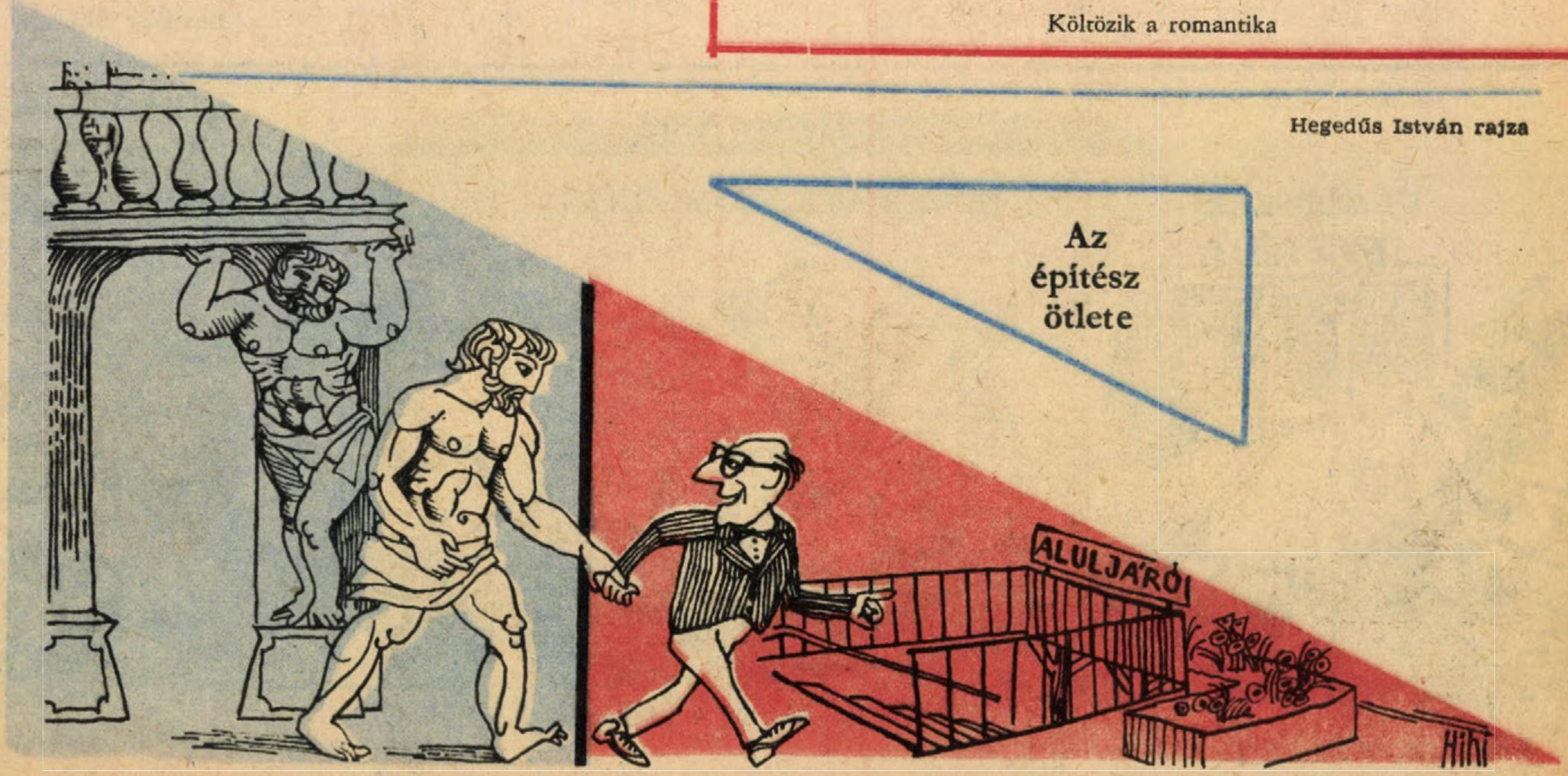
Pusztai Pál rajza

Költözik a romantika

Hegedűs István rajza

Az építész ötlete

Az ecset

Izgalmas létszámmegállapítás színhelye két hónap óta minden áldott reggel kis lakom.

Április első hetében jártunk, amikor egy illatszerboltban borotvaecsetet kértem. Többfélét mutattak. Legjobban a huszonkét forint ötven filléres nyerte meg a vevő tetszését, főleg az ára miatt, mert van hetven forintos is, de minek a drága, nem az ár teszi a minőséget. Szép fehér nyele volt, a nyélen a gyári embléma, ezzel a szöveggel:

„Aranykoszorús márka, vulkanizálva, jótállással."

Főleg dús szőrzete csábított, biztosra vettem, hogy hű fegyvertárs lesz a sörték elleni véres harcok során.

Az első reggelen a szőrezredből tizenhét szál hagyta el szőrhelyét. (Bocsánat a szójátékért, nem szoktam, de ma nagyon szarkasztikus hangulatban vagyok.) Ebből nyíltan, férfiasan nyolc távozott, akként, hogy szappanozás közben kiemelkedett a

sűrűből, jelezve mintegy: nem kíván rokonszőrt öldösni. A mosdó szélén sorba raktam őket, hogy majd az ütközet után döntök sorsukról. Négyet rajta értem, hogy megbújt a szappanréteg alatt, de izgága természetük elárulta őket. Egyik az orrom tövét csiklandozta, kettő a bal fülem cimpáját, a negyedik jobb oldalt intrikált, a nyakhajlatban. Körömmel piszkáltam ki, és mint szökevényeket sorakoztattam őket a többi mellé. Végül ötöt a penge szedett össze, kettőt egészben hengergetve maga előtt, hármat darabokra vagdalva.

– Hadd hulljon a férgese – vélten –, a csatában csak meggyőződéses harcosra lehet számítani, ingadozó szőrkatona nem kell.

Másnap tizenkilenc, harmadnap huszonkettő, a hét végén huszonhét volt a gyáva szőrök száma, ám attól kezdve lassanként csökkent. Fokról fokra, és ma volt az első nap, hogy tíz alá esett. Úgy véltem, megkezdődött a második félidő, melynek során végső győzelemre vezetem a maradványt. Két hónap alatt nyolcszáz szőrvitéz ugrott meg, de legalább, ami maradt, erős kis csapat lesz.

Így vélekedtem egészen ma délig, sajnos, sógorom, aki régi sörte-nagybirtokos és tapasztalt pamacsszakértő, kiábrándított:

– A csökkenés oka – mondotta – elsősorban az, hogy az ecset szőrállaga megcsappant, a szőrbatallion létszáma alázuhant, és természetes, hogy napról napra kevesebb a hullás.

És elmondta Jánost, az egyszeri gróf juhászát. Volt párezer birkája a grófnak, és egy szép napon jelentette János:

– Méltóságos uram, dög ütött a nyájba!

– Nofene – merengett a gróf, és további helyzetjelentéseket kért.

János másnap hozta a hírt, hogy elhullott húsz darab, harmadnap huszonöt, negyednap harminc, a gróf egyre komorabb lett. Ám egyszerre csak földerült a tekintete. János jelentéseiben ugyanis egy időtől kezdve, napról napra kisebb szám szerepelt. Amikor azután az utolsó birka is fölfordult, jött a juhász:

– No, mi újság? – kérdezte a gróf reménykedőn.

Nem kellett csalódnia. János széles mosollyal szalutált, és büszkén jelentette:

– Méltóságos uram... megszűnt a dög!

Sógorom észrevétele, és a kis tanmese nyomán olyszerű érzésem támadt, hogy nincs messze a nap, amikor vége lesz a szőrhullásnak is. Ha csak addig bele nem vágom abba a vulkánba, ahol mestere a jótállást megaranyozta.

Kisjó Sándor

Az írónak a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent „Nevetni nem szégyen" című kötetéből.

A gyógyulás útja

A történet így hiteles:
barátom kissé ideges.
Ez meglátszik már minden reggel,
mikor nehezen, nyögve kel fel.
És ezért, szokása szerint
rögtön bekap egy koffeint.
A reggelinél veszi észre,
hogy rezeg, remeg minden része.
Talán sok cigarettát szívott?
Bevesz tehát két Belloidot.
Aztán siet az irodába,
lesz ma egy fontos tárgyalása,
ott frissnek, nyugodtnak kell lenni,
hát ilyenkor mit kell bevenni?
Egyrészt Andaxint, másrészt
Nerobolt.
(S a tárgyalásnak nagy sikere volt!)
Ebéd előtt... jaj, nincs étvágya!
Két Betacidot tesz pohárba,
felolvasztja azt és megissza,
s étvágya lám, már tér is vissza!
Ám, ami már nem fehér holló,
az üzemi koszt itt nagyon jó
és így, alig hogy ez lement,
a gyomorégés megjelent!
A mardosó tűz, ami így ég!
Magnézium-por a segítség.
Estefelé egy jó órára
el kell menni a társaságba,
de mert úgy érzi: nagyon fáradt,
hát lenyel Centedrint egy párat.
Éjjel aztán aludni kéne,
de szörnyű éber egész lénye,
s az álmatlanság balga kín!
Szerencse, hogy van Dorlotyn.

*

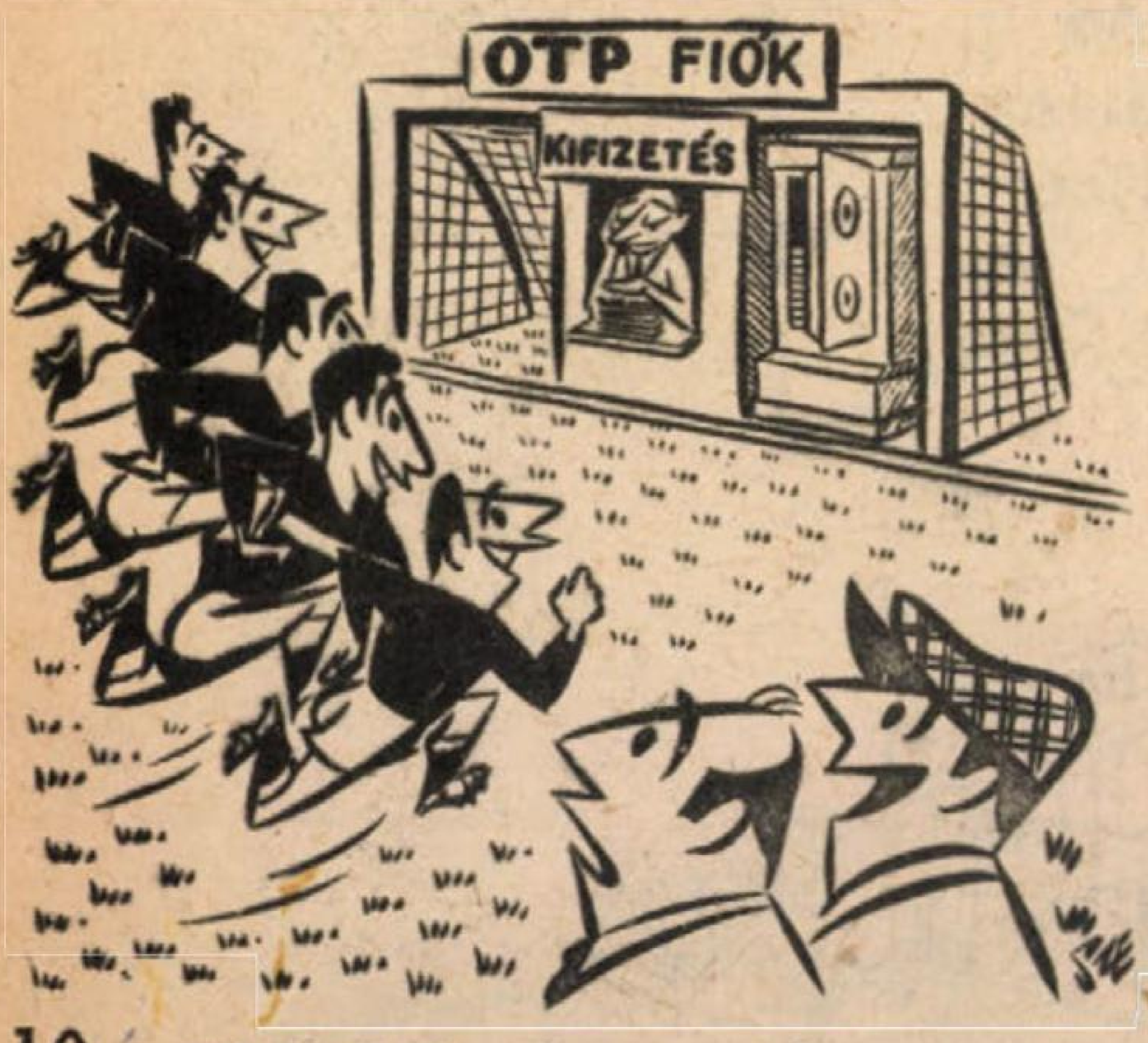
Nos, nyáron, most üdülni tért
az én derék barátom,
és szenvedése véget ért,
mint leveléből látom.
Azt írja: már nem ideges,
nyugodtan alszik éjjel,
s ami leginkább érdekes:
nagy étvággyal ebédel!
Jókedvű egész napon át,
pedig semmit se szed be,
mivelhogy gyógyszer-dobozát
útközben elvesztette!

Lovászy Márton

Egy kis sport

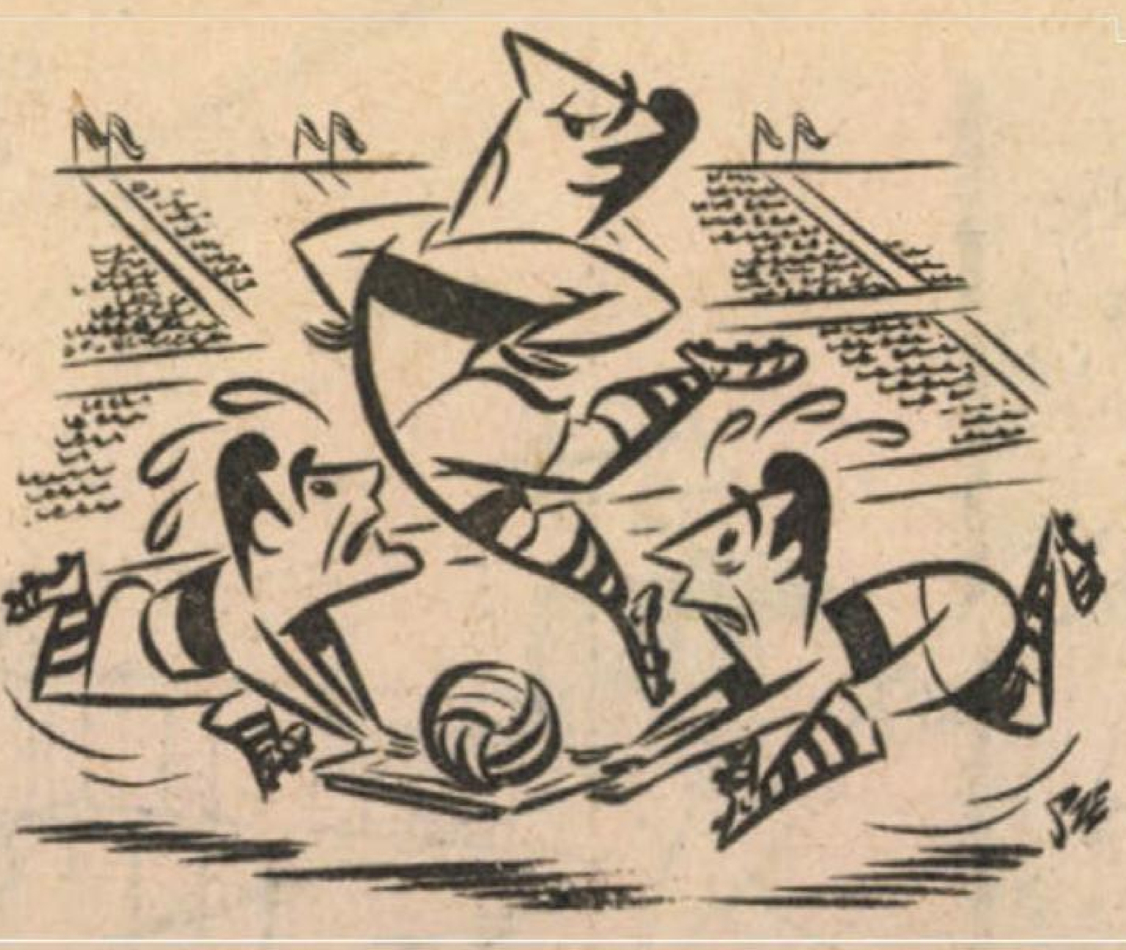
Szepes Béla rajzai

ÚJ MÓDSZER

Edző: Nézd, milyen gyorsak...

UDVARIAS KISZOLGÁLÁS

– Méltóságos csatár úr, a labda tálalva van...

FÉRFIAS JÁTÉK

– Most rúgd, a bíró a labdát figyeli...

Szegény Salinger!

— Mi van, Jerry? — kérdeztem egy kissé megdöbbenve, amikor Jerome David Salinger, az ismert amerikai író feldúlt arccal rontott be hozzám. Fejét rázva roskadt le egy karosszékbe, majd rekedt hangon így fakadt ki:

— Nem tudok magyarul!

Megveregettem a vállát.

— Ugyan, Jerry, ne légy ilyen szerény! Egyenesen bámulatos, hogy alig félesztendő alatt milyen bámulatos előrehaladásról tettél tanúságot. Pedig azt mondják, a mi nyelvünk nagyon nehéz.

— De még milyen! — sóhajtott. — Ennek ellenére nem bántam meg az elhatározásomat. Amikor például az ikes igéket tanultam, azzal tartottam magamban a lelket, hogy újra és újra végigolvastam a regényemről írt dicséreteket. Hiszen ezért határoztam el, hogy megtanulok magyarul, anynyira meghatott a nagy magyarországi elismerés. Célul tűztem ki, hogy magyarul is elolvasom a regényemet.

— És már elolvastad?

Újabb keserű sóhaj:

— Megpróbáltam.

— És?!

Előhúzta a „The Catcher in the Rye" című angolnyelvű kötetet és annak magyar nyelvű kiadását, a „Zabhegyező"-t.

— Mindjárt az elején megdöbbentem — kezdte. — Eddigi tanulmányaim szerint a „hemorrhage" magyarul vérömlést jelent, a művelt nyelvezetből való, orvosok is használják. Meglepve látom a magyar fordításban, hogy „szüleimet megütné a guttmann". Először csak annyit tudtam meg Guttmannról, hogy áruháza volt Budapesten, mint Goldwaternak Amerikában, később kiderítettem a szóról, hogy régi kávéházi kiszólás. Azt sem értem, miért fordították a „touchy" szót érzékinek, amikor az érzékenyt, sértődékenyt jelent. Később is az egyik meglepetés a másik után ért, amikor összevissza lapozgattam és öszszehasonlítottam. Az egyik helyen például az eredetiben ez szerepel: „She was very affected, but very goodlooking." Semmiféle jassz-kiszólás vagy szleng nincs benne, s pontosan ennyit jelent: „A nő meglehetősen mesterkélt volt, de nagyon jókülsejű." A fordításban viszont ez áll: „Eléggé megjátszotta magát a pipi, de ezzel együtt jó bőr." Aztán azt írom: „I was pretty scared!" — ami nem jelent többet, mint azt, hogy „Meglehetősen meg voltam ijedve". A fordítás szerint viszont: „Be voltam tojva." Miért, könyörgök, miért? Az én kis hősöm ijedt kölyök és szeretne felnőttnek látszani, de nem mond ilyesmiket. „I liked him!" — mondja, ami mindenféle szótár és gyakorlat szerint csak annyit jelent, hogy „Kedveltem őt", de a fordítás szerint — „komáltam". A „pretty cold" a fordításban „marha hideg", holott csak annyit jelent, hogy meglehetősen hideg". És így tovább, és így tovább. A fordítás jóvoltából így lett a mulatságos külsejű lányból „állati röhejes" lány, a fickóból „barom", a fattyúból „strici", a soványból „girnyó", a buta fickóból „balfácán". Meg aztán én egy helyen illedelmesen azt írom, hogy „The kid's end", ami még csak nem is a gyerek feneke, mégis a fordításban az áll — amit meg sem tudsz írni, mert az olvasószerkesztő kihúzza — szóval az áll, hogy a kisfiú s... (Kihúzva. Olvasószerkesztő.) És rengeteg ehhez hasonló, sőt még cifrábbis, meg minden.

— Jerry, mi fejlett mezőgazdasággal rendelkező szemérmes ország vagyunk, de ha egy magyar író ki akarja magát élni a kerítésre írt szavak irodalmi feldolgozásában, akkor ezt csak fordításban teheti. Nyugati művek fordításában mindent leírhat.

— Azt is, ami nincs benne az eredetiben?

— Azt is.

— Akkor mitől volt úgy elragadtatva a kritika? — kérdezte elgondolkozva.

— Ez nem olyan egyszerű, Jerry! — válaszoltam. — Egy legendával válaszolok. A legenda szerint egy absztrakt képkiállításon nagydíjat nyert egy kép, amelyről később kiderült, hogy a teremőr fordítva akasztotta fel.

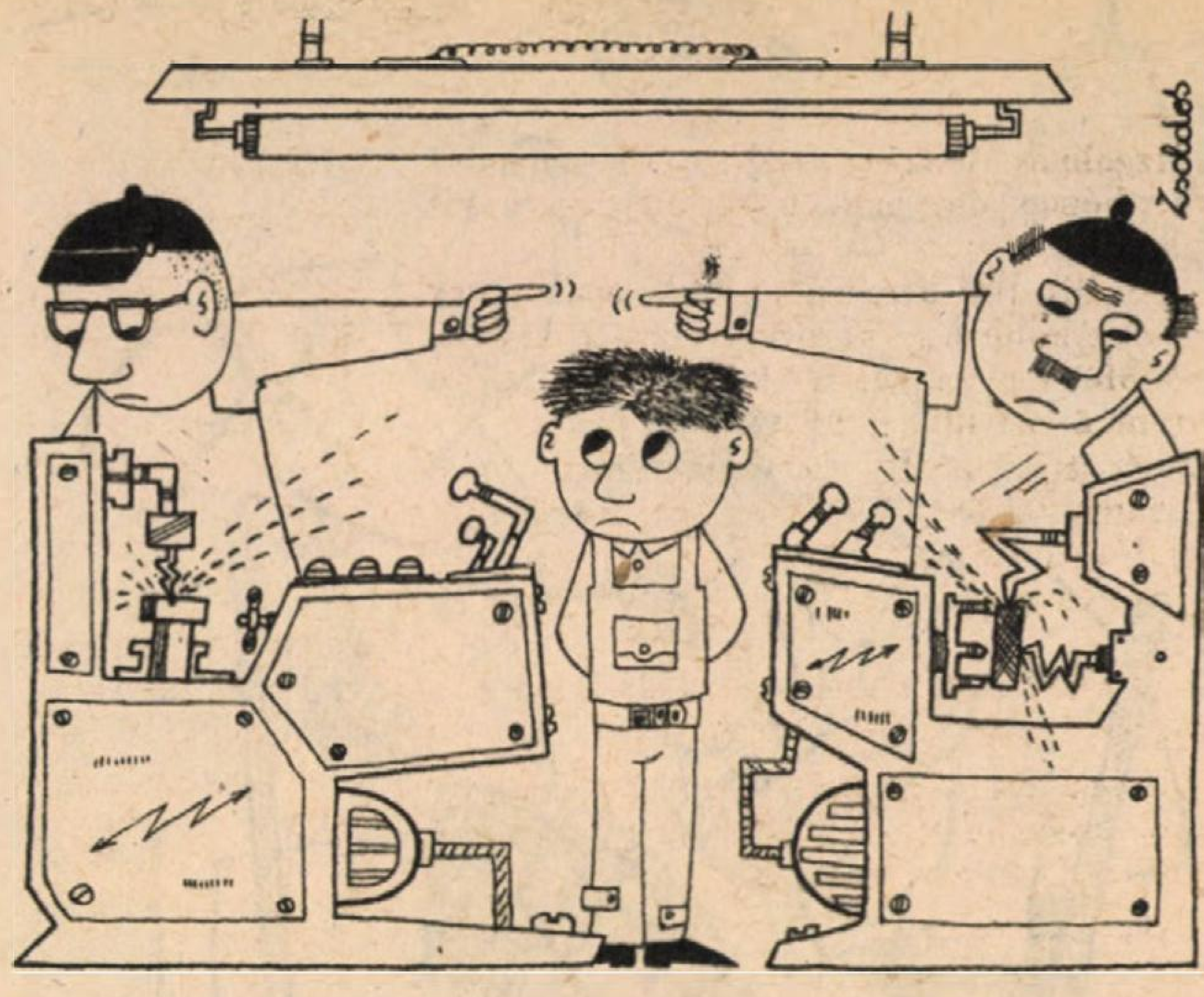
— És mi történt a képpel? — kérdezte az író.

— Úgy maradt.

Salinger csóválta a fejét. „Állatian le volt rohadva." Vagy ahogyan ő mondaná: egy kissé kényelmetlenül érezte magát.

Feleki László

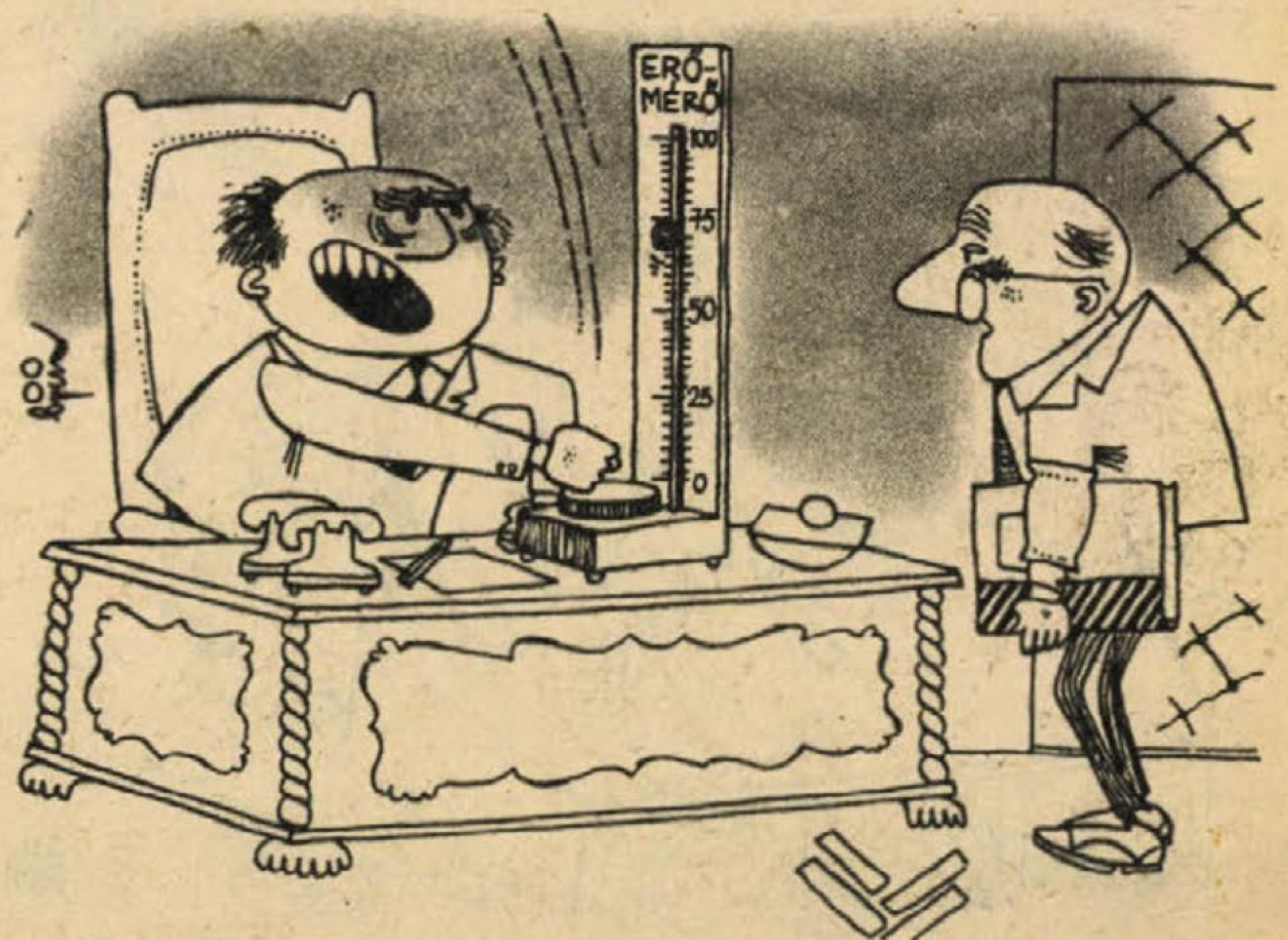
Mi lesz a gyerekből?

Nincs új a nap alatt

Erőskezű főnök

Még nem egészen szocialista brigád

– Figyelmeztetlek, a brigádunk még nem elég fejlett, és a nevelési módszereink is elmaradottak...

Import vicc

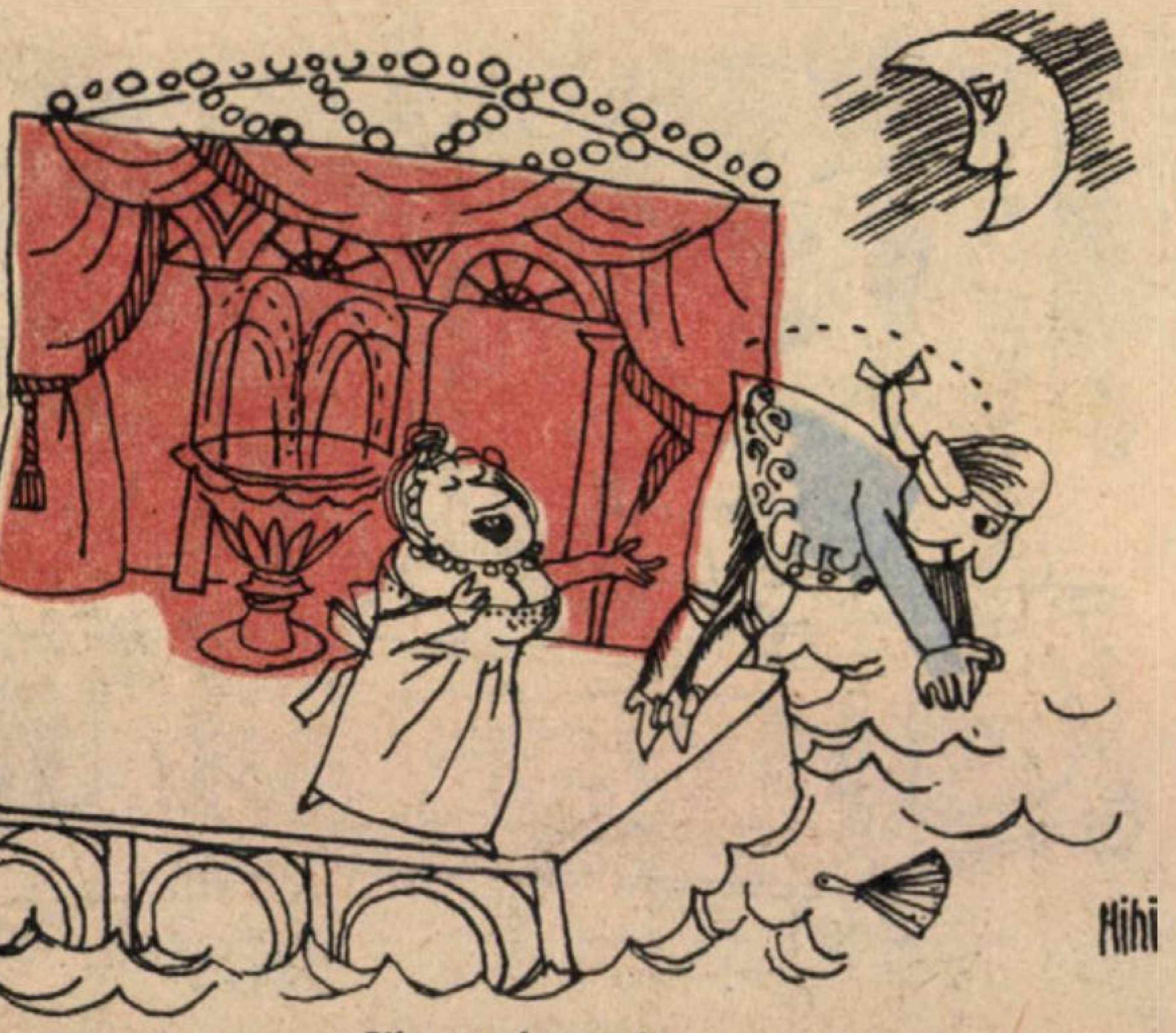
Smith, az amerikai gengszter, közeledni érzi a halálát. Végrendeletét kollégájának, Brownnak diktálja:

— Egy briliáns nyakéket 100 000 dollár értékben az én jó barátomra, Brown-ra hagyok.

— Ember — mondja —, hát hol van ez az ékszer?

— Rockefellerék floridai nyaralójának hálószobájában, egy kis trezorban, mindjárt balra, ahogy az erkélyablakon belépsz.

Vízi-színpad a Balatonon

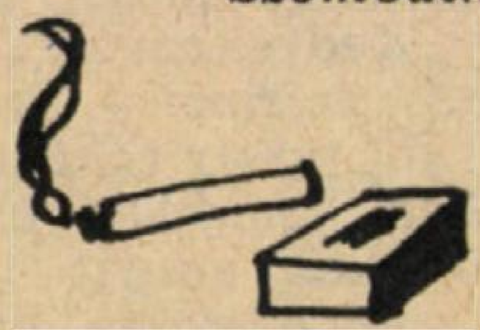
Sikeres beugrás

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIVEL TÖLTSEM?

Nem az időmet, hanem a cigarettahüvelyt. A régi töltőm felmondta a szolgálatot, újat pedig kerek esztendeje hiába keresek. A trafikosok szerint nem gyártják. Cigarettahüvelyt viszont gyártanak, és ha csökkenőben van is a cigarettahüvelyt házilag töltők tábora, vagyunk még annyian, hogy panaszunkra, mint közérdekű problémára kérjünk orvoslást.

H. H.
Szombathely

ILYEN IS VAN!

Pesti lakásomról fel akartam hívni valakit egy nyugat-németországi városban, de nem tudtam az illető telefonszámát, csupán a nevét mondtam be és pár perc múlva már kapcsolták is. Nincs ebben semmi boszorkányság, az ottani központ megnézte a telefonkönyvet.

A beszélgetés után ismét csengett a telefonom. Kedves női hang jelentkezett:

— A pesti interurbán vagyok. Elkértem a külföldi kolléganőtől az illető telefonszámát, írja fel, hogy legközelebb könnyebben kérhesse.

És bemondta a telefonszámot.

Hálás köszönet.

Mondom, ilyen is van.

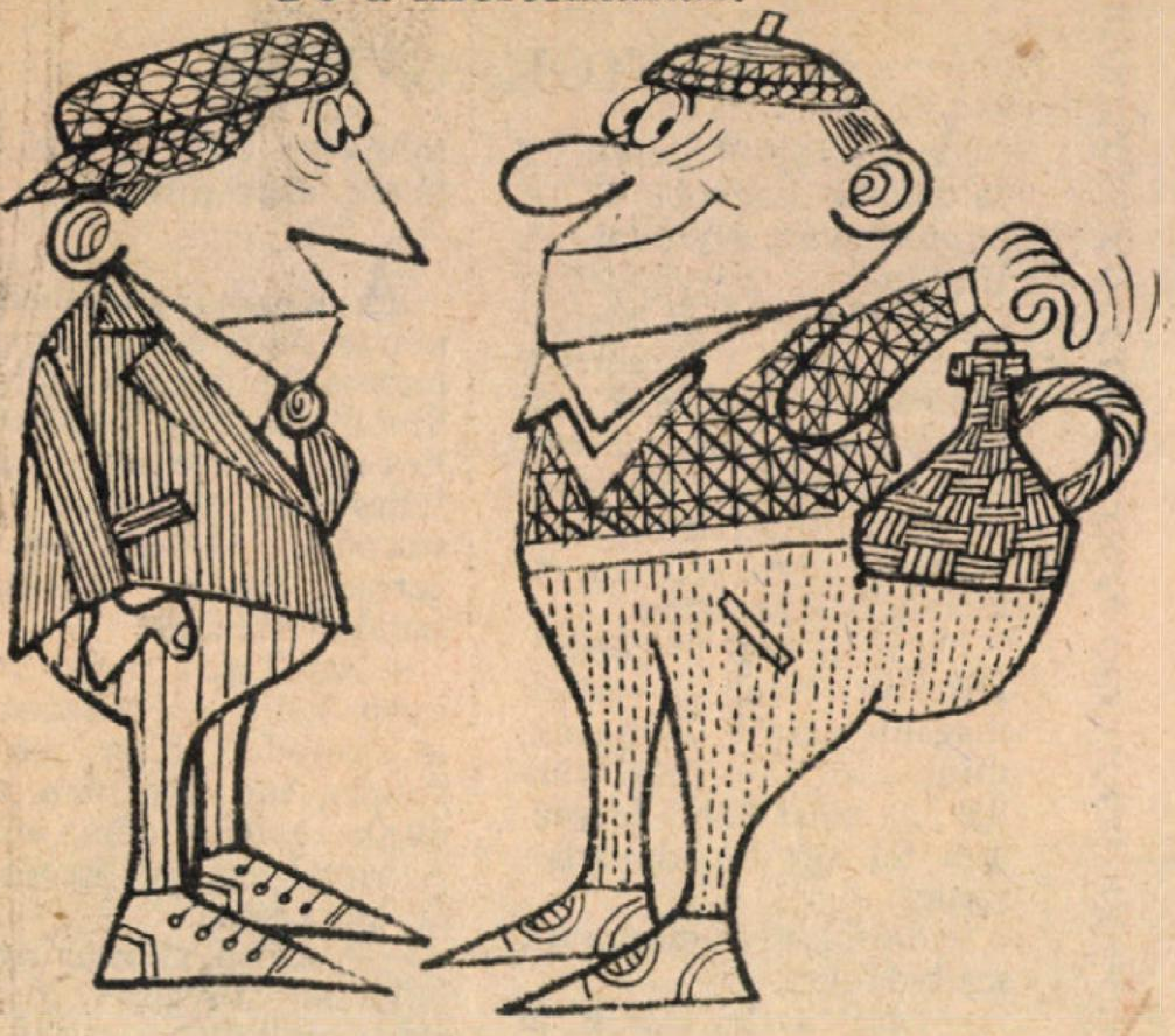
(s.)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

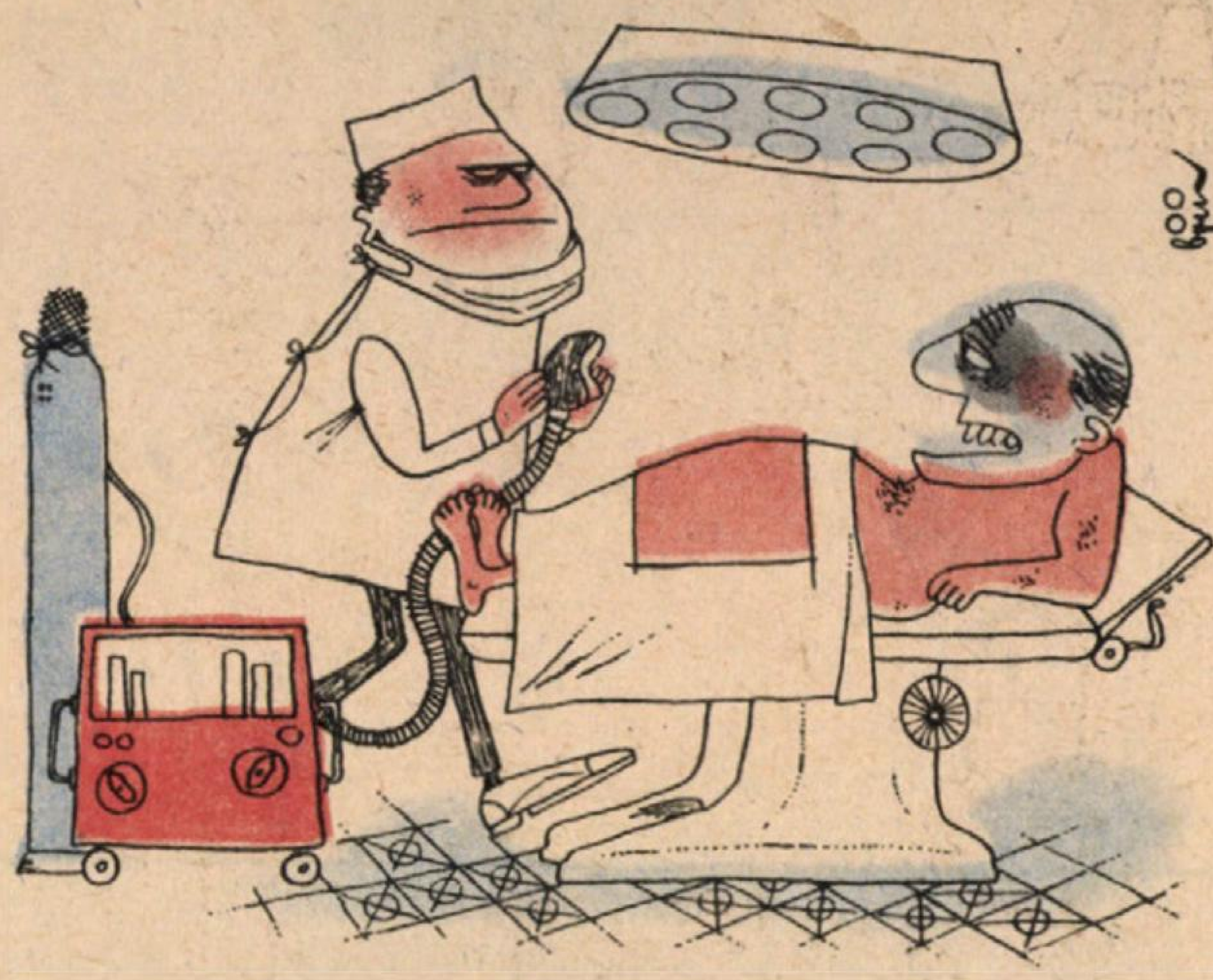
M. Béla, Bp. XIV., Dózsa Gy. u. – V. Győző, Berekböszörmény. – H. Miklós, Bp. XIII., Sziget u. – BBB. Bp. – B. László, Felsőgöd. – U. Miklós, Vác. – N. Lajos, Nagykanizsa, – K. Sándor, Bp. VIII., Szentkirályi u. – B. Márton, Bp. VIII., Reguly Á. u. – N. L. Bp. IV., Deák u. – Gy. Antal, Miskolc. – H. György, Debrecen. – T. Zoltán, Alsózsolca. – H. Magdolna, Fót. – H. Katalin, Miskolc. – T. Tibor, Bp. XIV., Gyarmat u. – G. Ferenc, Veszprém. – G. Judit, Nyíregyháza. – G. József, Kecskemét. – M. Ottó, Sopron. – P. K. Bp. Mártírok útja 58. – F. Judit, Bp. VIII., Rumbach S. u.

Fő a mértéktartás!

– Mindig hordok a farzsebemben egy kis szíverősítőt...

Nyűgös paciens

– Nem tudok kispárna nélkül aludni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A SZENT ISTVÁN KÖRÚTI JÉNA

Ez az én vállalatom! – sóhajtottam fel elégedetten, még télvíz idején, az OFOTÉRT-et dicsérve, amikor olvastam, hogy a cég külön Zeiss szakboltot nyitott a Szent István körúton. Komplikált üveg segíti látásomat, ilyenformán a magyar ipar eddig nem tudott számomra dioptriás napszemüveget produkálni. De most végre megvalósul régi álmom, lesz dioptriás napszemüvegem, fittyet hányok az évről évre visszatérő kötőhártyagyulladásnak, segít a Zeiss–Ofotért koprodukció! Így gondolkodtam és szemorvosommal tüstént receptet írattam, amelyet február 13-án adtam be a Szent István körúti Ofotérthez. „Két hónap a vállalási idő" – mondották, s én derűs elégedettséggel mosolyogtam. Két hónap, az április 13-a, tehát már az első tavaszi napsugarak ellen is dioptriás napszemüveggel védekezhetem! Érdemes a technika, az atomkorszak, a kibernetika és az OFOTÉRT korszakában élni!

Májusban – egy hónappal az ígért határidő után – kezdtem kicsit nyugtalankodni. Eleinte hetenként, majd naponta mentem, vagy telefonáltam be az üzletbe, ahol maximum azzal nyugtattak, hogy ők is nyugtalanok, nem így állapodtak meg a Zeissel. Midőn e sorokat írom – július 11-én – a dioptriás napszemüvegem még mindig késik a jénai homályban.

Február 13-a óta nemcsak a két hónapos „vállalási határidő" telt el már régen, de öt hónappal lettünk öregebbek. Legalábbis ezt mutatja a naptár. Persze lehet, hogy rosszul látom – éppen a jénai szemüveg híján. Nem vagyok kimondottan türelmetlen ember, mégis úgy gondolom: valahogy meg kellene gyorsítani ezt az OFOTÉRT–Zeiss koprodukciót. A privát levelezés, mint látható, erre nem volt alkalmas. Talán a jobb munkaszervezés megtenné – vagy az egyik, vagy a másik, esetleg mindkét oldalon.

Barabás Tamás

Kötelező kárbiztosítás

Két erősen összekötözött kis kézipoggyásszal érkeztem a Keleti pályaudvarra, s mivel a vonatom csak másfél óra múlva indult, a bőröndömet és a ballonkabátomat beadtam a ruhatárba. A ruhatáros azonban csak biztosítással volt hajlandó átvenni a holmikat, kijelentvén, hogy maga a ballonkabát legalább ötszáz forintot ér, azt biztosítás nélkül nem is veheti át.

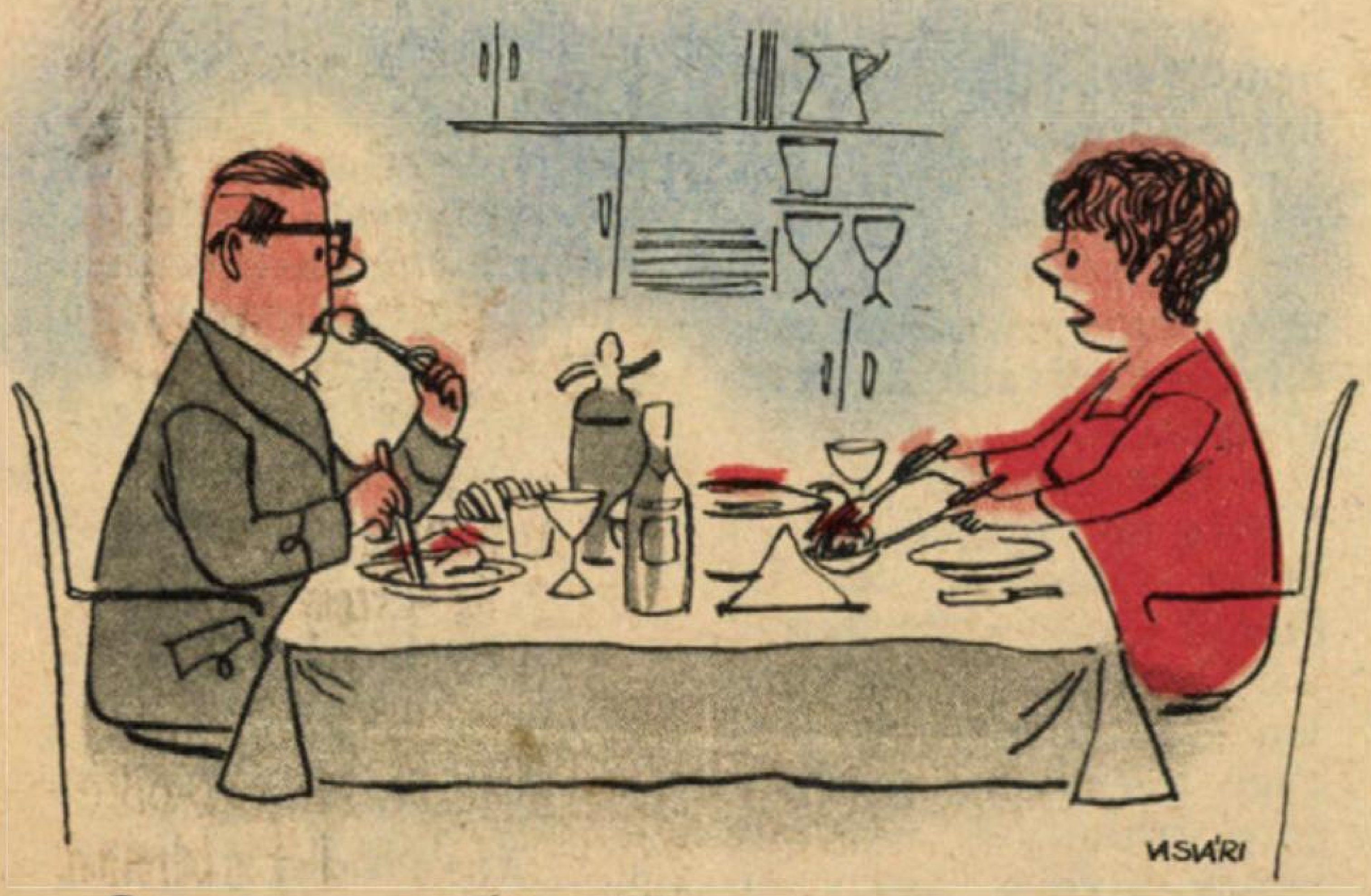
A másfél órai megőrzés végül is 6 forint 50 fillérbe került. Utánam egy férfi 8 forintot fizetett egy táska, egy ballonkabát és egy kalap megőrzéséért.

Ha meggondoljuk, hogy a színházakban három-négy órán keresztül 1, azaz egy forintért őriznek meg akár egy nerc bundát is, el kell gondolkoznunk egy kicsit.

A színházakban biztosítás nélkül is felelősséggel megőrzik a ruházatot, legföljebb annyi a kockázat, hogy rossz a darab, amelyet közben megnézünk..

Lukács István
Győr, Kisfaludy u. 24.

Író-feleség

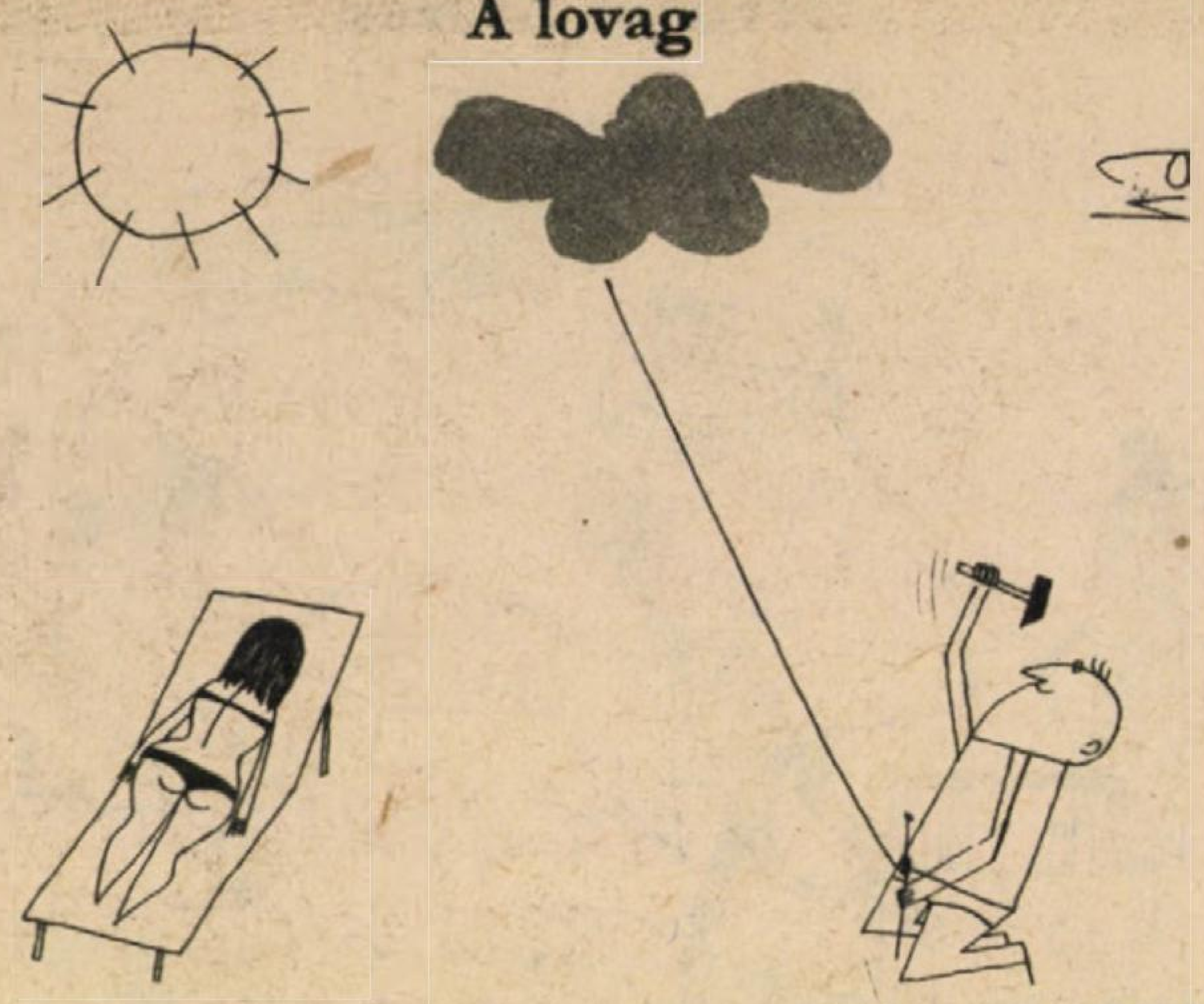
– Gyenge ez a paprikás csirke...
– Még mindig van olyan, mint a te novellád!...

Beszámoló egy absztrakt kiállításról

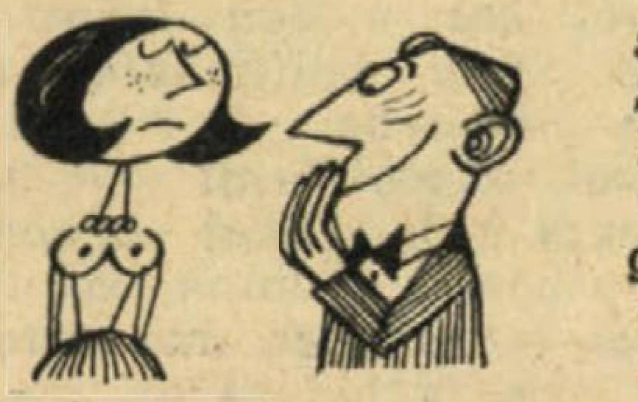
Feleség: Várjál csak... Milyen is volt?... Valami ilyesmi...

A lovag

A hatóságok és a közszemérem

A felsőrész nélküli női fürdőruha első letartóztatottja egy 19 éves chicagói mozijegyszedőnő Miss Tony Shelley, akit egy Michigan-tóparti strandfürdőről vitt el a szigorú amerikai rendőrség. Eljárást indítottak ellene. A leányzó 16 önként jelentkező ügyvéd között válogathatott, s a hollywoodi szerződésre is ígéretet kapott.

Angliában más a közszellem. Amikor egy Rea Southern nevű 27 éves énekesnő felsőrész nélküli estélyiruhában beült egy Regent Street-i vendéglőbe, hogy megvacsorázzon, az étterem vezetője udvariasan azt mondta neki:

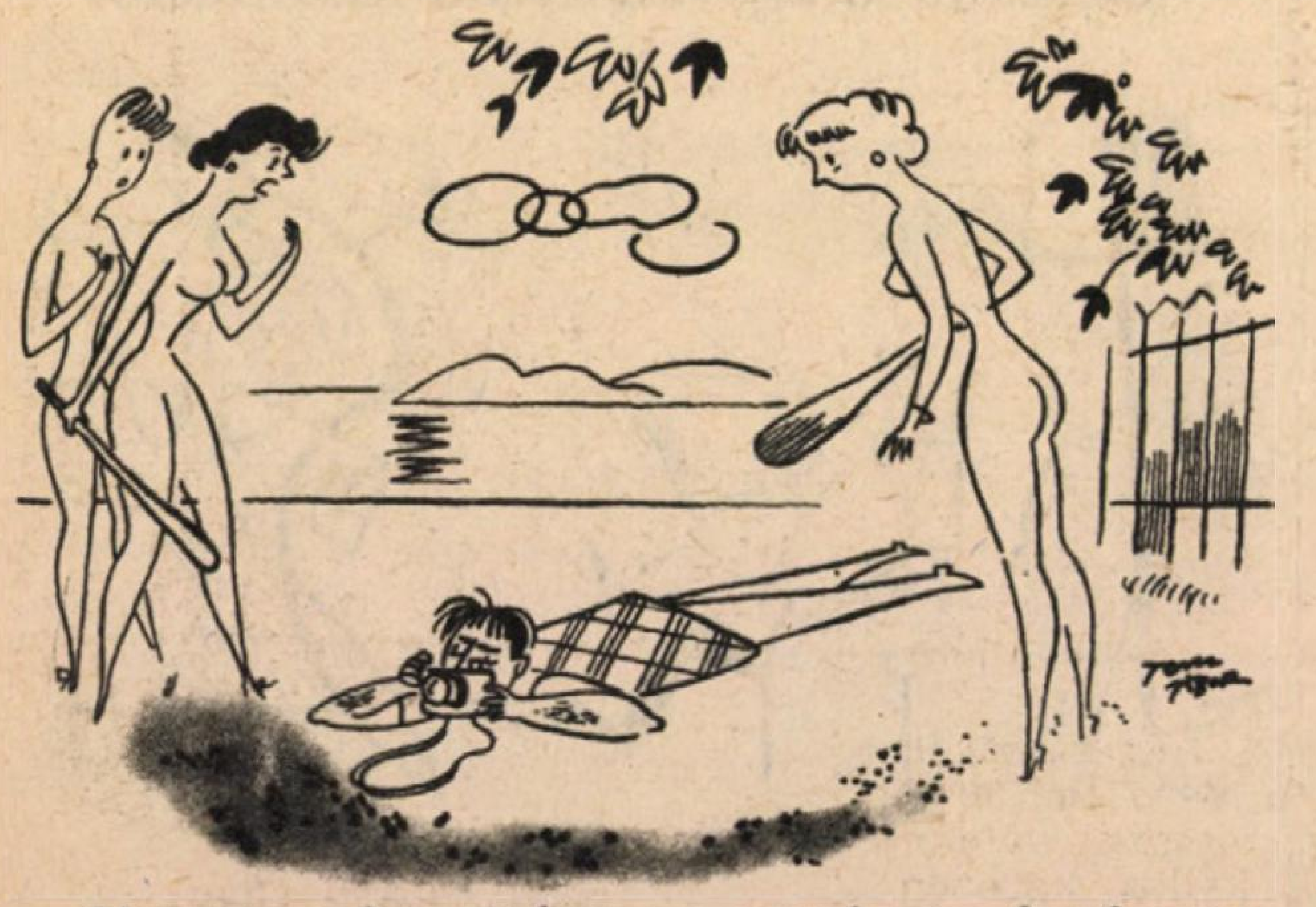
— Sajnos, asszonyom, minden élelmiszerünk elfogyott. Szíveskedjék talán egy másik étteremben megpróbálni...

Vacsorát másutt sem kapott a hölgy, csak egy heti 150 dolláros szerződést egy sohói bárban, ahol az említett estélyi ruhában kell énekelnie.

Figyelmes férj

Egy frankfurti börtönből megszökött az egyik rab. A cellájában cédulát hagyott hátra, s azon közölte, hogy visszajön, csak a feleségét látogatja meg. Az asszony ugyanis amiatt panaszkodott, hogy az utóbbi években elhanyagolta őt. Két nap múlva a férj valóban vissza is tért a börtönbe.

Egy nudista telepen

– Most nem tudom, tényleg agyoncsaptuk ezt a fotoriportert, vagy csak szimulál...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

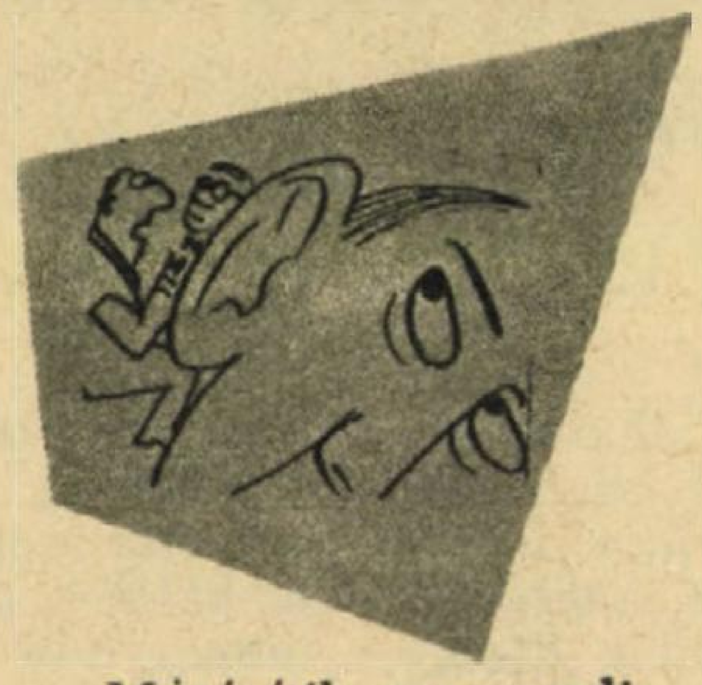
A MOSTOHAGYEREK

A melegnél csak a zsúfoltság nagyobb a balatonföldvári strandon. A fürdőzők zsivajgásában hangosabban kell beszélgetni, hogy megértsék egymást a partnerek. Jól tudom, azért még itt sem illik hallgatózni, de szinte elkerülhetetlen. Nem is mentegetem magam, én bizony hallgatóztam.

De nem kell megijedni. Diszkrét leszek. A pestiek magánügyeiről hallgatok, mint a sír. De helyi közügy, az más! Ebből jegyeztem fel egy rövid párbeszédet:

– Siófokot megtömik szállodákkal.

– Már a harmadik is elkészült. Négy-öt emeletesek...

– Megépítik a negyediket is. Az még nagyobb lesz.

– És van néhány régi szállójuk is! Egyet Földváron is építhetnének. Legalább egyet...

– Földvár mostohagyerek.

– Itt sem nőhet az idegenforgalom szállodák nélkül.

Nem szólhattam közbe. Nem illik! Lesz még szálloda Balatonföldváron is. Dehát türelemmel és idővel érik meg a naspolya.

– A külső villasoron is meg kellene építeni az utakat.

– Víz és villany ott is van már.

– De se út, se gyalogjárda. Eső után beleragad az ember a sárba...

– Napos időben meg nem győzik locsolni, annyi a por.

– Földvár ebben is mostohagyerek.

– Pedig itt van a nyaralója az Országos Idegenforgalmi Hivatal új vezetőjének is.

– Mégsem segít...

Másnap megnéztem a külső villasoron az Új Strand utat, a Berzsenyi, a Báthory, az Ady, a Bethlen Gábor utcát és még vagy fél tucat másikat. Szép villasorok – utak, járdák nélkül. Ezen bizony segíteni kellene, akár van Földváron nyaralója az OIH új vezetőjének, akár nincs!

A községi tanácsházán persze nem hallgatóztam, hanem kérdeztem. Elnök Szabó Gizella, vb-titkár Kovács Józsefné, tehát teljes a nőuralom. A strandon ellesett beszélgetésre utalok. A válaszukból idézem:

– Ami igaz, igaz! Nagyon kellene Földvárnak is szálloda. Hiába jön a vendég ide, ha nem tudunk szállást adni neki. A Motel egyedül kevés – és kiöregszik.

– A külső villasor nem fejlődhet tovább út és járda nélkül...

– Gyorsabb ütemet szeretnénk...

– Földvár többet érdemelne.

– Nem akarjuk a BIB-bel (Balatoni Intéző Bizottság) összerúgni a port...

– Mindent elfogadunk, amit adnak.

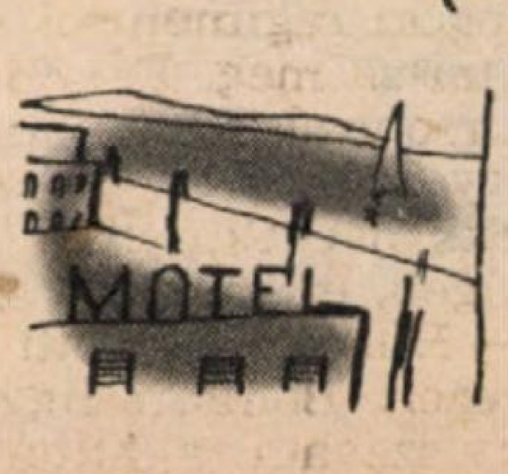
– Legalább a közétkeztetést oldanák meg az illetékesek...

A községben lakó állandó dolgozók száma 250 fő. Ebben nincsenek benne a *télen is* Földváron dolgozó alkalmi munkások. Építőknek, útépítőknek, pedagógusoknak, rendőröknek és sokan másoknak ősszel, télen és kora tavasszal – tehát szezon végétől a szezon kezdetéig – nincs ellátásuk: Megkérdezem: mi lenne a megoldás?

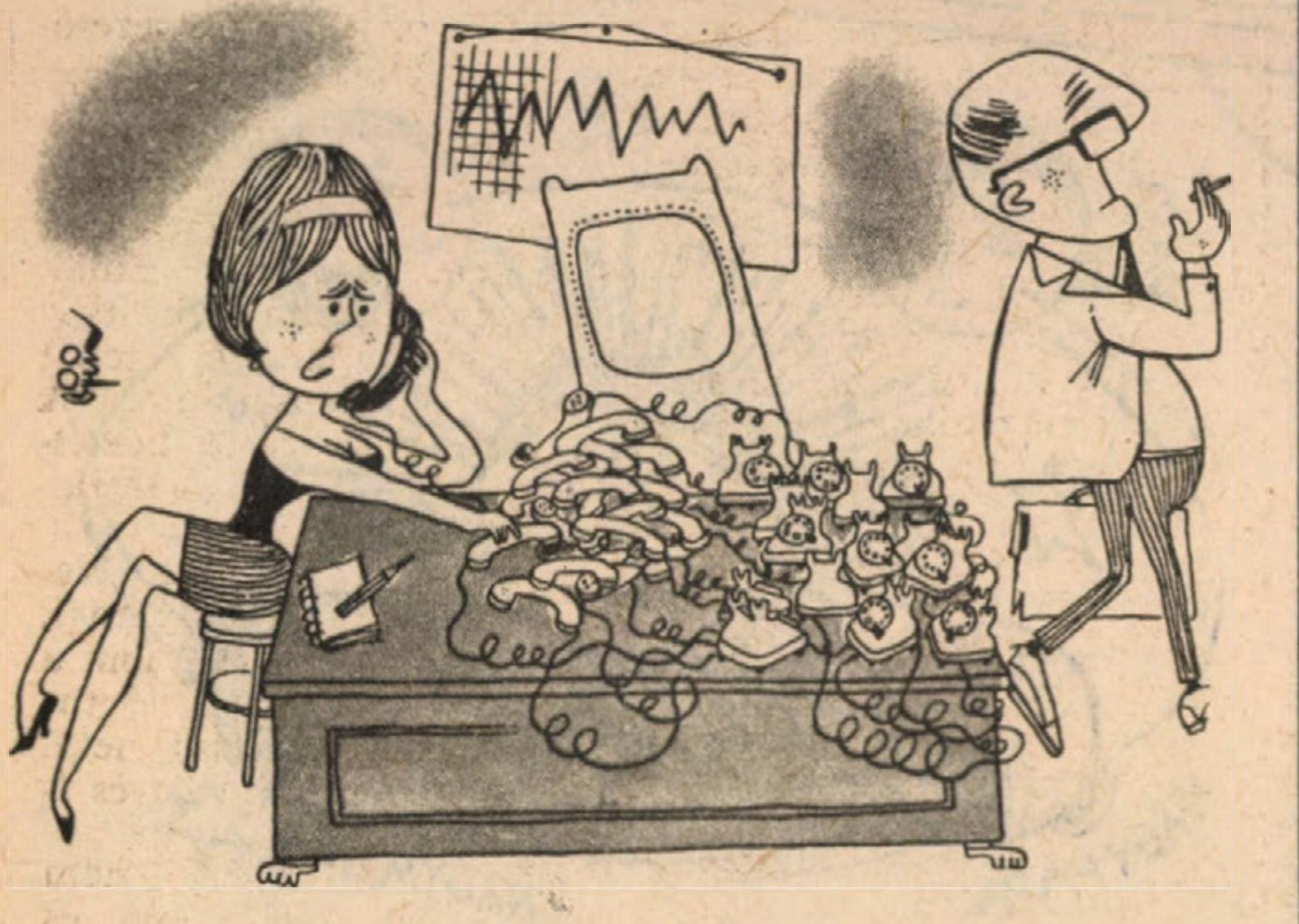
– Az Éttermi és Büfé Vállalat télen is üzemeltesse a Balaton Gyöngye vendéglőt. Lássa el egész évben a közétkeztetést!

Ezt bizony egy kis jóakarattal meg lehetne csinálni. Nem kellene hozzá sem milliós befektetés, sem építési kapacitás. Mégis azt mondják Földváron, hogy előbb épül fel a szálloda és hamarabb készülnek el a külső villasorok útjai és járdái, mint ahogy létrehozzák a téli közétkeztetést. Pedig ezt soron kívül meg kellene oldani. Akkor nem mondhatná senki, hogy Balatonföldvár mostohagyerek...

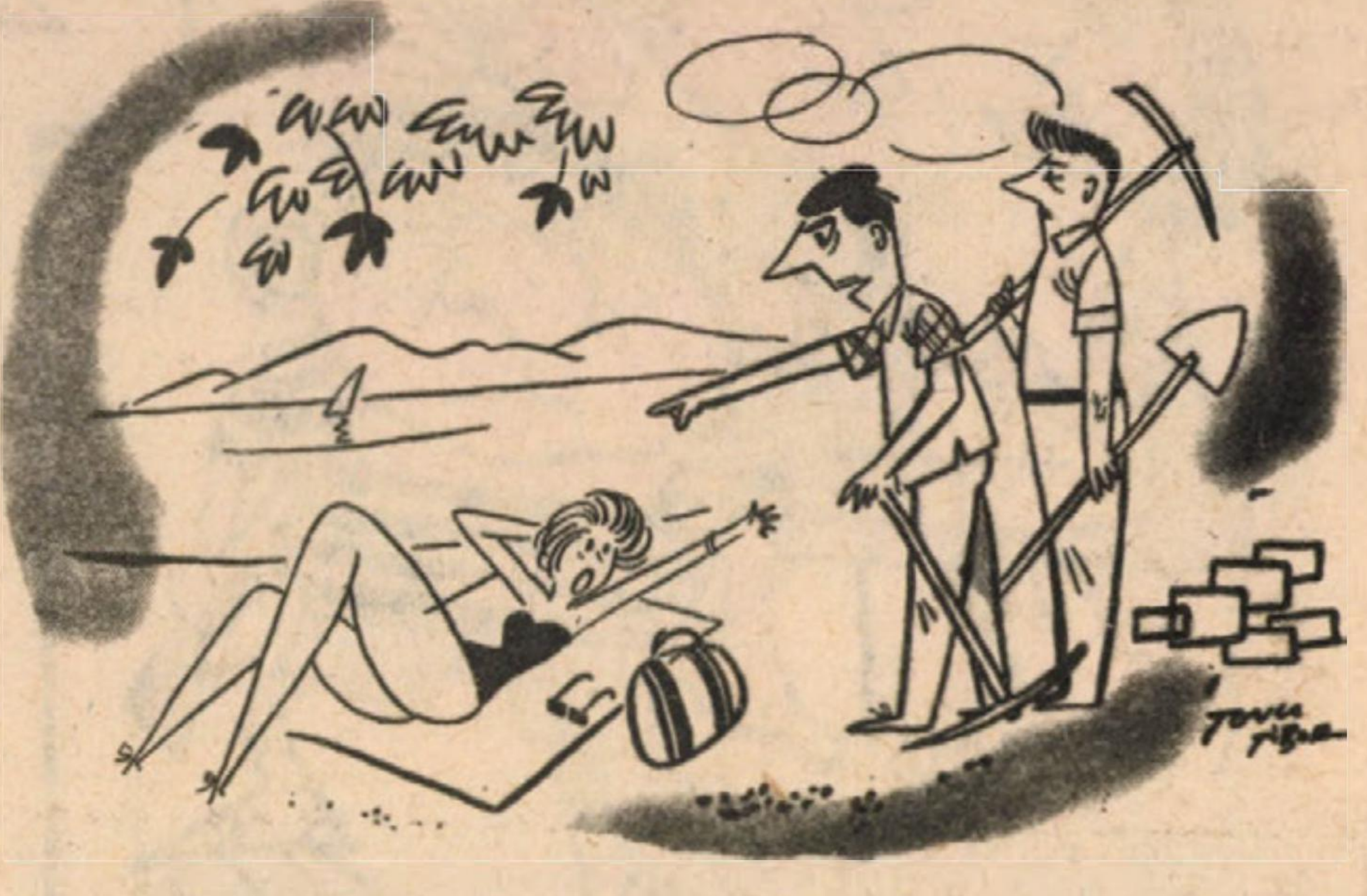
(—des)

Restancia

Tempó

– Tessék egy kicsit arrébb fáradni, itt most szállodát kezdünk építeni . . .

Tragédia

Ilyen komplett bolonddal, mint ez a feltűnően csinos, barnahajú, zöldszemű, fiatal nő, én még életemben nem találkoztam.

Félórája azzal tört be a szerkesztőségi szobámba, hogy a tanácsomat kéri. Életfontosságú közügyben. Azóta ül a széken, és hol sír, hol nevet. Hisztérikusan sír, eszelősen nevet. És közben beszél, beszél — szüntelen. Összehord tücsköt-bogarat. Zavaros mondatai mögött valami bonyolult szerelmi história baljós körvonalai sejlenek fel.

— Magam vagyok a hibás — ismételgeti felindultan. — Egyet kellett volna választanom közülük. Mindegy, hogy melyiket. Egyetlenegyet. De engem hajtott a női kíváncsiság. Nem ítél el, ugye? Nekem minddel meg kellett ismerkednem. És mi lett a vége? Fogva tartanak, nem bocsátanak el. Zaklatnak, üldöznek, nincs egy nyugodt éjszakám,

az idegösszeomlás határán állok. Az állandó, feszült várakozás gyötrelmei fizikailag, lelkileg is felőrölnek. Nem élhetek így tovább! Könyörögve kérdem magától: mit tegyek?

— A tényállás egyszerű és világos — bólogatok zavartan. — Szakítson az egész regimenttel, és csak az igazit tartsa meg. Fátyolt a múltra, dacos monogámiával vesse tekintetét a kiegyensúlyozott, boldog jövőbe. Kis kertes ház Cinkotán, hancúrozó apróságok, madárdal. Ehhez mit szól?

— Hülyeség — ejti ölébe fáradtan a kezeit. Bomlott figyelmét csak néhány szavam ragadta meg. — Miként ismerhetném fel az igazit? Még ha egészben láthatnám őket. De fel vannak darabolva! Hiszen az egész dologban éppen ez a tragikus!

— Szent egek! — pillantok rémülten az ajtó irányába. — Fel vannak darabolva! Mindnyájan! Ezt talán mégsem kellett volna . . .

— Én is ezt mondom. Ilyen tömegesen nem lett volna szabad! Ez a főszerkesztők bűne!

— A főszerkesztőké?! — sóhajtok megkönnyebbülten és növekvő érdeklődéssel. — Mondjon el róluk minden rosszat, amit csak tud. Boldogan hallgatom.

— De hiszen kezdettől fogva erről beszélek — zokog fel bájos látogatóm. — A folytatásos regényekről. Egyszerre tele lett velük az egész magyar sajtó. Azelőtt én csak a lottószámaimért izgultam. De most! A napilapok még hagyján, ott legalább már másnap megismerkedhetünk újabb fejleményekkel. A hetilapoknál, a folyóiratoknál azonban rettenetesen sokat kell várnunk a következő folytatásra. És az olyan szerencsétlen olvasó, aki mindegyiket nyomon akarja kísérni — elveszett ember! Minden összekeveredik a fejében. A személyek, az események, a környezet. Nálam a különböző regényhősök átmásznak a saját lapjukból a többibe. Beleszólnak egymás ügyeibe, keresztezik egymás útjait. Végzetesen összekuszálódott minden. Valami Migrén nevű rendőrfőfelügyelő például az egyik lapból segítségül hívta egy másik lap rajzos Némó kapitányát, a harmadikból egy csúnya lányt, a negyedikből egy történelmi személyiséget és most együtt harcolnak az ötödikben garázdálkodó maffia ellen. A Marson. És tudja, mi a legborzasztóbb?

— Csak nyugalom, mindjárt megtudom.

— Ezek a kíméletlen főszerkesztők úgy trancsírozzák fel a szóbanforgó írásműveket, hogy mindig valami döbbenetes fordulat kellős közepén szakadjon meg a történet. Idegrohamot kapok, valahányszor megpillantom a két gonosz, csonka szót: folyt. köv.

— Csillapodjék, kérem. A leghosszabb folytatásos regény is elmúlik egyszer.

— Nem! — kiáltott. — Én egycsapásra szabadulok meg szenvedéseimtől.

Kapkodó mozdulatokkal feltépte divatos táskáját, és egy kis üvegcsét emelt a szájához.

Engem megbénított a rémület!

Ám ebben a válságos pillanatban — nyílott az ajtó!

(folyt. köv.)

Kürti András

Új lakás

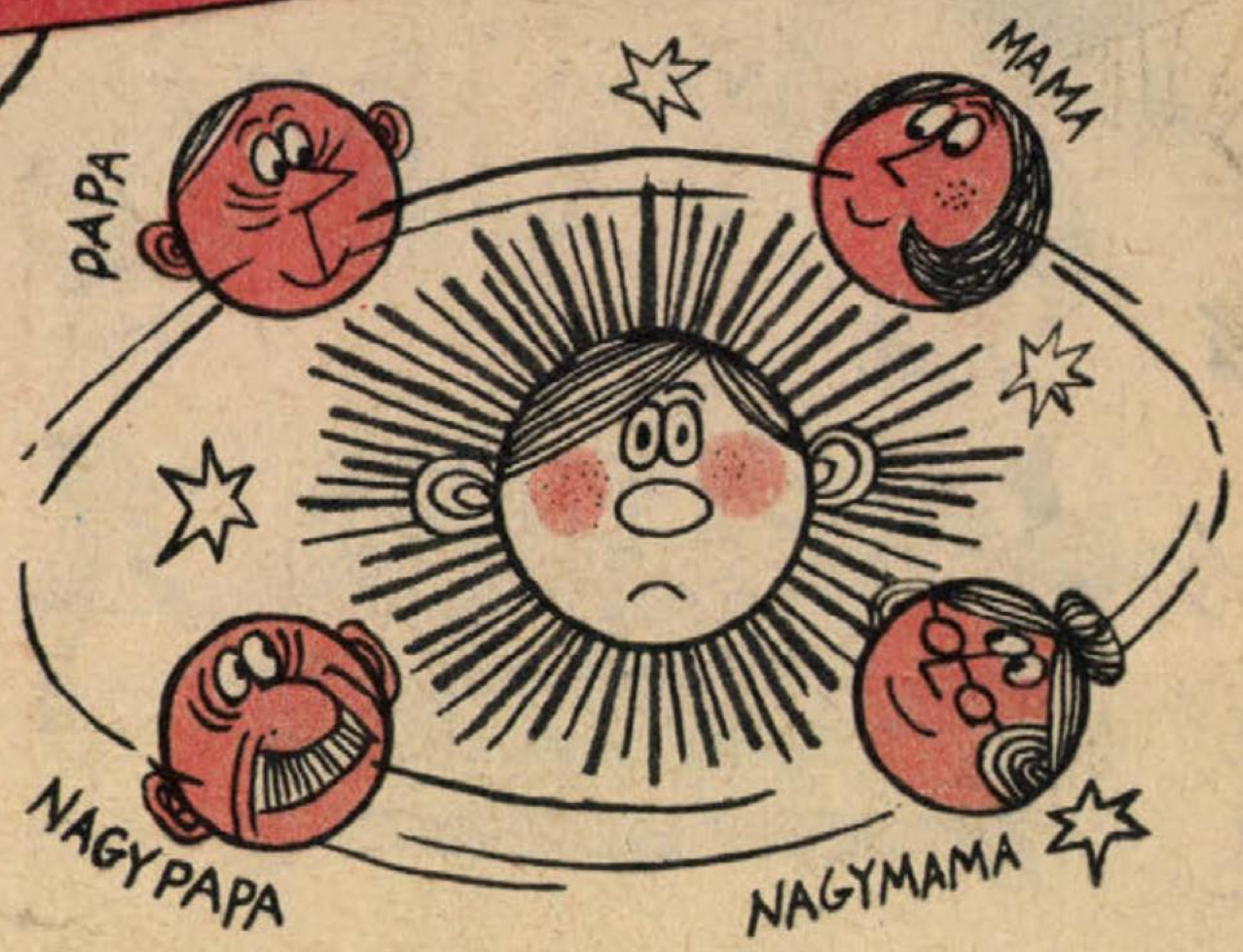

– Innen remek a kilátás . . .

Fülöp György rajzai

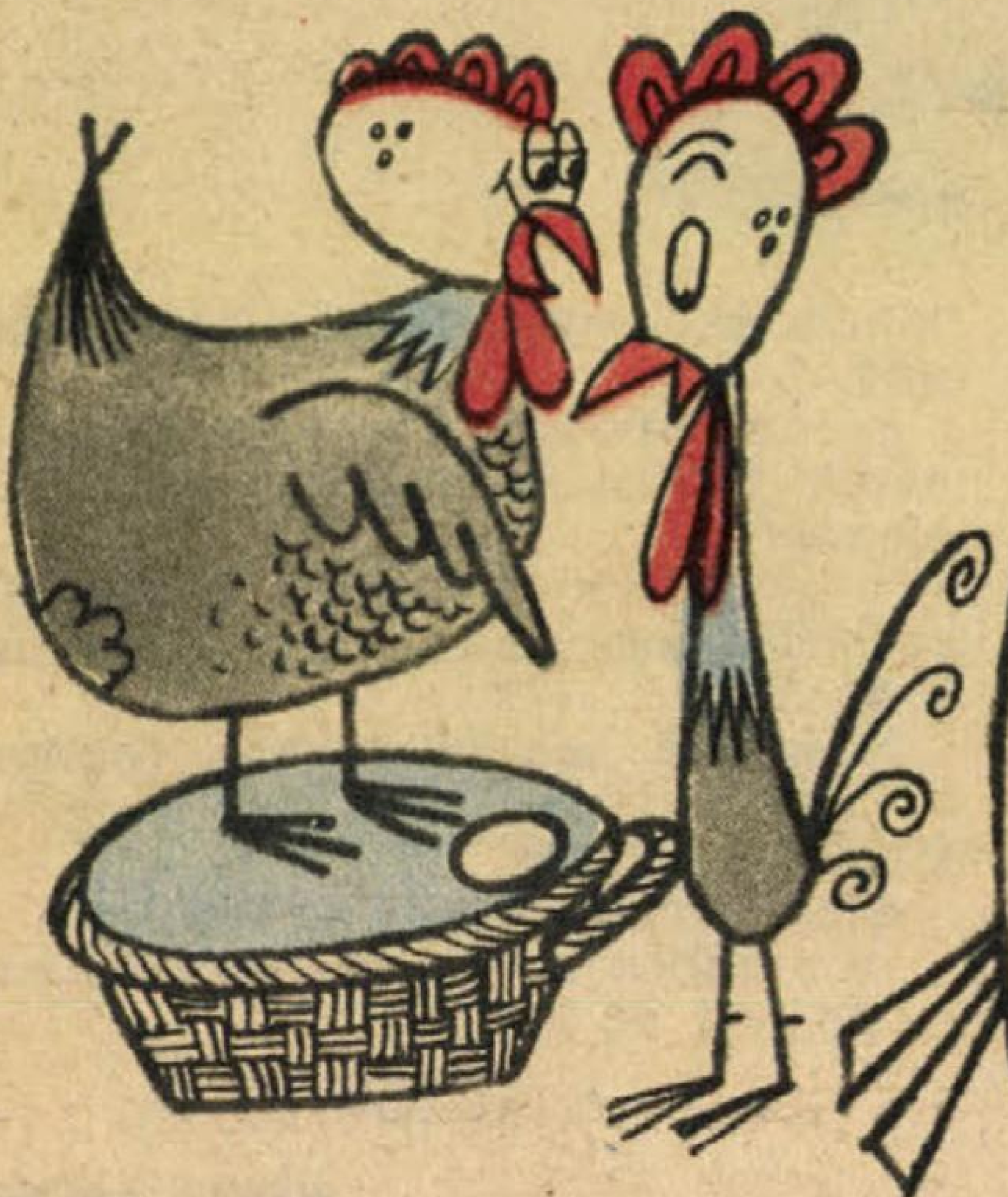

– A feleségem ugyanis kislányt szeretett volna . . .

Minden körülötte forog

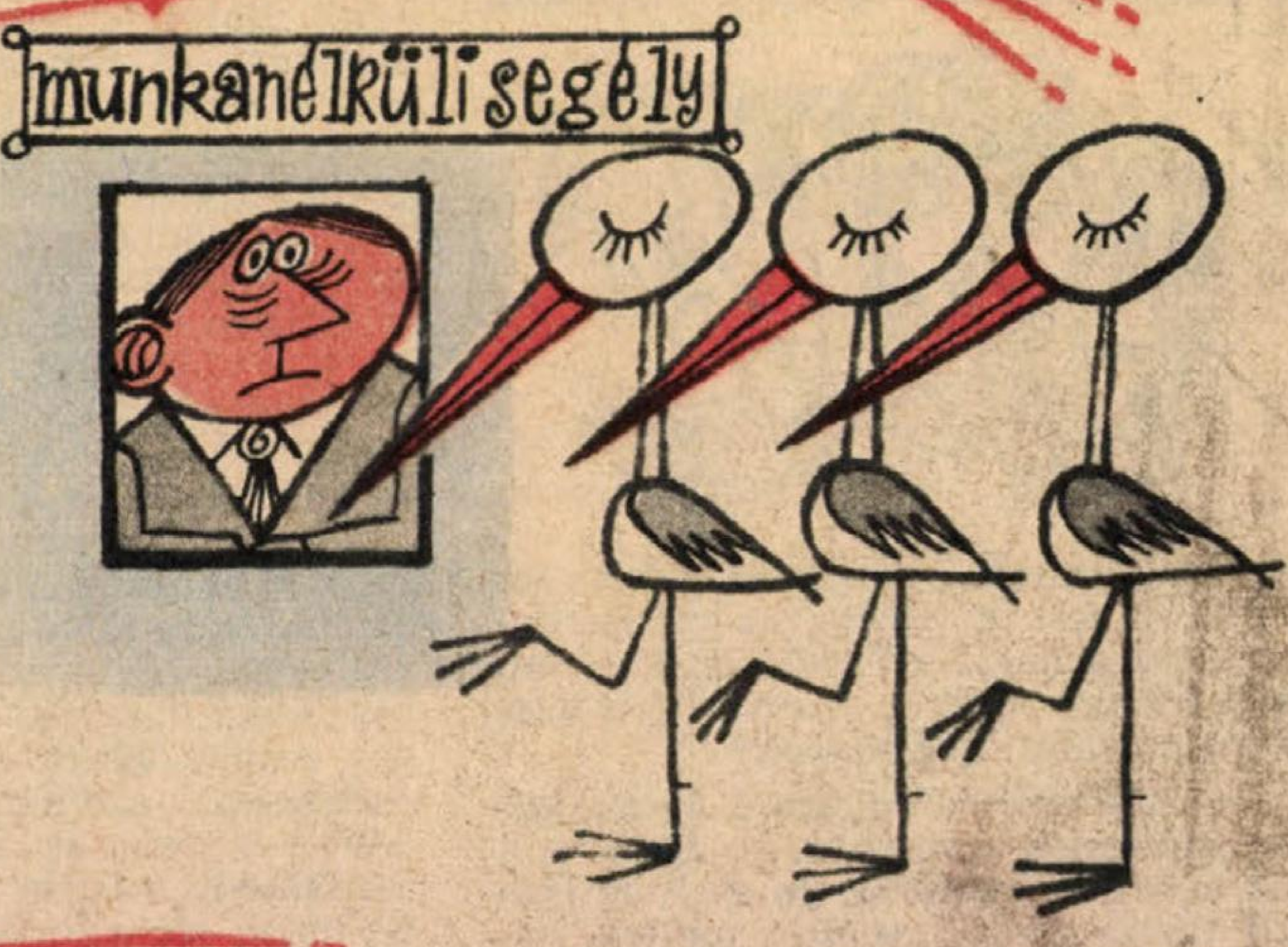
– Nem vagyok híve a nagy családnak . . .

– Ez az egy gyereke van, bácsi?
– Igen, kezicsókolom, a vagyon miatt . . .

– Belőled Trabant lett? Belőlem Skoda . . .

Pang a szakma

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel., 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142–220 — 64.4270 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504